

NIDARHOLM

av

Christer Andresen og Pål Ødegård

Andre utkast 2009

Copyright
Cunning Plan ANS 2009

Tlf 90 59 35 15
christer@cunning-plan.com
www.cunning-plan.com

1 SVART SKJERM

Lyden av bølger som SKVULPER mot land.

TON INN:

2 EXT. TRONDHEIMSFJORDEN - MORGENGRY - MARS

Den blå timen begynner.

Nattemørket glir over i blekt morgenlys. Den kalde himmelen speiler seg i fjorden. Vi hører MÅKESKRIK. Så LYDEN AV EN MOTORBÅT, stadig tydeligere.

En gammel snekke glir over vannet i rolig tempo.

3 EXT. SNEKKA - MORGEN

Nært på en eldre MANN. Vinden røsker i det tynne håret hans. Han står ved roret i båten og speider framover.

Forut nærmer bestemmelsesstedet hans seg over baugen. En øy. En festning. MUNKHOLMEN. Den ligger helt alene midt i fjorden. Mannen er holmens VAKTMESTER, på vei ut for en inspeksjon før turistseasonen starter.

VAKTMESTEREN stapper tobakk i ei pipe og tenner den med en fyrstikk han skjerner for brisen.

4 EXT. BRYGGA PÅ MUNKHOLMEN - MORGEN

Båten legger til kai. Motoren stanses. Vaktmesteren kaster fortøyningene i land. Så klatrer han opp på brygga, og fortøyer båten sin til trepåler.

Vaktmesteren går mot muren som omkranser festningen. Etter litt stanser han opp. Han har fått øye på noe på svabergene et stykke bortenfor, og myser med øynene for å se hva det er.

I vannkanten ligger det et par årer.

Vaktmesteren blir stående og se på de forlatte årene noen sekunder, med pipa i munnviken. Så begraver han nevene i bukselommene og går videre til porten i muren.

5 EXT. INNENFOR PORTEN - MORGEN

Den tunge treporten er lukket. Det er mørkere her bak murene. Dagslyset har ennå ikke funnet veien inn. Det RASLER i nøkler og KNEPPER i låser. Porten går opp. En stripe av kaldt lys faller inn gjennom åpningen. Vaktmesteren går innenfor og lukker porten bak seg med et DRØNN. Så stikker han nøkkelknippet i lomma og går videre.

Det er stille på Munkholmen. Vaktmesteren går mellom de tause, hvitmalte husene. Museum, kafé, restene av det gamle klosteret som senere ble en festning. Det er lenge siden sist noen var her. Han lar blikket gli granskende over dører og vinduer, for å forsikre seg om at alt er som det skal være.

Vaktmesteren kommer fram til TÅRNET MED DET GAMLE FANGEHULLET. Han plukker fram nøkkelknippet fra lomma igjen og rasler seg fram til den største nøkkelen. Så ser han på døren og stanser opp. Han strekker ut en hånd og dytter til den. Døren åpner seg med et KNIRK.

Vaktmesteren rister på hodet, legger nøkkelknippet tilbake i lomma, og går inn i tårnet.

6 INT. GRUNNETASJEN I TÅRNET - MORGEN

Inne er det fullstendig mørkt. Vi ser silhuetten av Vaktmesteren i døråpningen. Han tar et godt drag av pipa, og omhyller seg selv i en sky av røyk. Gløden lyser opp ansiktet hans.

Vaktmesteren strekker hånden ut mot veggen ved siden av døren, og finner en lysbryter. Han trykker. Ingenting skjer.

Like ved står ei parafinlampe. Vaktmesteren finner fram fyrstikkene sine og tenner den. En sirkel av varmt lys sprer seg i det store rommet. DET DRYPPER vann fra taket. Lyden er som av knipsing i en katedral når dråpene treffer dammer på gulvet.

7 INT. TUNNELEN NED MOT FANGEHULLET - MORGEN

En steintrapp svinger seg nedover en lav og fuktig tunnel. Vaktmesteren kommer gående med parafinlampa i hånden. Han må bøye seg for ikke å stange hodet i det ujevne taket. Lyset fra lampa danser på murveggene rundt ham.

8 INT. FANGEHULLET - MORGEN

Tunnelen ender i et rom som er lite annet enn en grotte. Vaktmesteren holder lampa foran seg og anstrenger øynene. Så ser han noe: I enden av rommet er det fuktige steingulvet dekket av sot, og i soten er det flere håndavtrykk.

Vaktmesteren kneler ved avtrykkene. Han stryker over soten med pekefingeren, og etterlater seg en stripe. Han ser på fingeren, før han blåser bort soten. Så strekker han seg for å berøre ett av håndavtrykkene. I det samme han setter fingrene på gulvet, skvetter han til. AVTRYKKET ER GLOVARMET. Han rykker hånden til seg, og blåser på fingertuppene.

9 EXT. BRYGGA PÅ MUNKHOLMEN - MORGEN

Vaktmesteren kommer gående ned fra den lukkede porten. Lyden av TUNGE STEG mot bryggeplankene. Han stanser ved fortøyningene, løsner dem. Han skal til å kaste tauene ombord, da han stanser opp. Han myser utover fjorden i det bleke morgenlyset.

Der ute, mellom Munkholmen og byen, skimter vi en liten båt som driver på vannet.

10 EXT. FJORDEN - MORGEN

Den gamle trebåten driver sakte, uten årer i tollegangene. I bakgrunnen ligger Munkholmen.

Båten er ikke tom.

Noe stikker opp over ripa.

Det er en hånd.

11 EXT. ROBÅTEN - MORGEN

Båten vugger sakte i den svake morgenbrisen. I dørken ligger to livløse kropper. TO MENN - den ene gammel, den andre ung. De er kledd i like klær, slitesterkt arbeidstøy. Hender og ansikter ser ut til å være sterkt solbrente. De ligger som om de har blitt lempet ombord i båten. Det er hånden til den unge mannen som stikker opp over ripa.

TON UT TIL HVITT

TON INN FRA HVITT:

12 INT. OBDUKSJONSSAL, ST OLAVS HOSPITAL - DAG

DEN GAMLE MANNEN fra robåten ligger på en obduksjonsbenk, blendende hvit i det grelle lyset fra lysstoffrørene i taket. Ferske sår dekker overkroppen hans, sydd igjen med tykk tråd.

Det livløse ansiktet er hinsides spørsmål og svar. Øynene er lukket. To hanskekledde hender trekker igjen en glidelås. Sort plastikk dekker liket.

Blanke instrumenter vaskes og steriliseres. Kniver, sakser og sager. Blod og vann virvles sammen og forsvinner i avløpet på en metallvask.

Mannen som vasker trekker av seg latekshanskene og drar en hånd gjennom det tykke håret sitt. Dette er DANIEL - en patolog i trettiårene, profesjonell til fingerspissene. De mørke øynene hans glir over rommet og forteller om pinlig nøyaktighet, og dyp konsentrasjon. Alt er som det skal.

Daniel lener seg mot veggen og henter fram et eple fra den hvite legefrakken sin. Han tar et jafs, og tygger sakte mens han stirrer på likposen som ligger på obduksjonsbenken. Ett av lysrørene i taket FLIMRER OG KNITRER i noen sekunder.

Daniels assistent, KRISTIN, stikker hodet inn døren.

KRISTIN

Ferdig?

Daniel nikker.

13 INT. OBDUKSJONSSAL, ST OLAVS HOSPITAL - DAG

Daniel står over et nytt lik - DEN UNGE MANNEN denne gangen. I den ene hånden holder Daniel en diktafon, som han setter i opptak mens han betrakter den døde mannen.

DANIEL

Ung mann, rundt tretti år, funnet sammen med den eldre i båten.

Ingen ytre tegn til skader, bortsett fra noe som ser ut som brannmerker på hender og ansikt.

(Kort pause)

Akkurat som den eldre.

Daniel stopper opptakeren, legger den fra seg, og begynner å forberede obduksjonen. Han trekker på seg hansker igjen.

Brått RYKKER DET i den dødes hånd.

Daniel stivner til. Han løfter diktafonen igjen, uten å ta øynene fra kroppen på bordet. Han aktiverer opptakeren.

DANIEL

En rykning i høyre hånd...

Patologen fullfører ikke resonnementet. Han skrur av opptakeren igjen og legger den fra seg.

Han lener seg over den dødes ansikt. Løfter på det ene øyelokket. Død stirrer tilbake. Lysrøret FLIMRER OG KNITRER igjen. Daniel ser irritert mot taket.

SÅ GRIPER DEN DØDE DEN ENE ARMEN HANS. Daniel river seg unna. Mannen på benken trekker pusten med et grotesk GISP, sperrer opp øynene, og reiser seg til sittende stilling.

Det renner røde tårer fra øynene hans, som blod.

14 INT. NIDAROSDOMEN - DAG

Et stort, mørkt kirkerom. En sterk kontrast til den lille og lyse obduksjonssalen. Dagslys faller inn gjennom glassmalerier. NIDAROSDOMEN er tom for mennesker. Med ett unntak. En SKIKKELSE sitter ensom på en av de mange benkene som fyller det enorme rommet: En PREST.

I gamle og senete hender holder han en liten bok. Kanskje en versjon av bibelen? Munnen hans former ord, men han lager ingen lyd. Han slutter å lese og løfter trøtte øyne mot alteret og Jesus på korset.

Plutselig hører vi et KNIRK og en dør blåses opp. PRESTEN ser mot døren og det grå været utenfor den. Vinden sniker seg inn i et kaldt blaff og slukker et stort levende lys i nærheten.

PRESTEN
(mumler)
Den døde lever. Det levende dør.

Presten blar videre i boken sin. Vi ser at det ikke er bibelen. Han kommer fram til en side med en gammel tegning av Munkholmen.

15 EXT. TRONDHEIM - DAG

SARA suser gjennom byen på sykkel. Hun er tretti år gammel, med kort, mørkt hår. Den store vinterjakken klarer ikke å skjule de mer formelle klærne som følger jobben hennes. Det går litt for fort, siden hun er sent ute. Vinden gir henne tårer i øynene.

Trondheim er kald og grå. Trærne er nakne, og det er mange uker til knoppene vil sprette. Sara sykler over bakketoppen ved krigsskolen på Persaunet, og triller ned veiene mot Bakklandet.

Så kommer hun til BAKKE SANATORIUM, som er en gammel kirkebygning. Den har fantastisk utsikt over byen og fjorden, og gjør en imponerende figur. Grå vegger ruver mellom nakne trær, og klokketårnet strekker seg mot den kalde himmelen. To PLEIERE i hvite frakker står utenfor og røyker, med armene i kors for å holde varmen. Sara låser sykkelens sin til et stativ og går inn.

16 INT. BAKKE SANATORIUM - DAG

Korridorene er fyllt av mennesker i hvite klær. PASIENTER i alle aldre vandrer rundt sammen med de ANSATTE. Sara kommer ut fra en garderobe, og hilser på alle hun treffer. Hun er kledd i legeklær, passende for en psykiater på arbeid. Under armen bærer hun et notatbrett.

Sara finner den hun leter etter: En PLEIER som har vært på et langt nattskift. Han heter ROY, er litt eldre enn Sara, og har lilla poser under øynene. Det eneste som holder ham gående er store mengder kaffe. Han har en rykende kopp i den ene hånden.

ROY

Sara, et helvete. Jeg fikk ikke sett slutten på kampen, og jeg fikk ikke sett The Shining, den gikk klokka to, og jeg fikk ikke tid til å så mye som smake, smake bare en liten bit mat, ikke i hele natt.

SARA

Hva med henne?

De går mot en låst dør.

ROY

Den dagen jeg blir innlagt her, må du pent bry deg om meg også.
(tar en stor slurk kaffe)
Reagerte veldig dårlig på medisinen. Skikkelig dårlig.

SARA

Du må snakke med henne også...

Sara kikker inn vinduet i døren.

ROY

Jeg snakket, snakket og snakket.

SARA

...og høre på henne. Hun blir redd om natten.

ROY

Og i natt slo hun sin egen rekord.

Sara låser opp døren. Før hun åpner den, ser hun på Roy.

SARA

Ser deg i morgen.

ROY

Hvis jeg er heldig og overlever en natt til.

Han peker på posene under øynene sine, tar nok en stor slurk kaffe, snur seg og går. Sara ser etter ham et øyeblikk, så åpner hun døren.

17 INT. PASIENTROM PÅ BAKKE - DAG

Sara går inn i rommet. MIRIAM sitter på gulvet, med ryggen mot veggen. Hun er nitten år gammel og spinkelt bygd. Flakkende øyne i et blekt ansikt. Lyst hår står til alle kanter, hele veien ned til skuldrene hennes. Hun løfter ikke blikket fra gulvet.

MIRIAM

Hei, Sara.

Miriam har ikke sovet hele natten, og det synes.

SARA

Hei, Miriam.

Sara ser rundt seg. Veggene i Miriam sitt rom er dekket av bilder. Ikke av kjendiser og popstjerner, men tilfeldige bilder av vanlige mennesker fra aviser og blader.

SARA (cont'd)

Kom, så går vi en tur.

Miriam svarer ikke, men ser engstelig mot korridoren.

SARA (cont'd)

Det blir bare oss.

MIRIAM

Bare oss?

SARA

Jeg lover.

18 EN PLAKETT AV SØLV

med en inngravert setning på latin: "Hic locus est ubi mors gaudet succurrere vitae." Plaketten henger over døren på

19 INT. OBDUKSJONSSALEN, ST OLAVS HOSPITAL - DAG

Daniel pakker de siste instrumentene i esker og legger eskene i skuffer. Han ser over rommet. Rent og pent. Så går han ut døren og slukker lyset etter seg.

20 INT. KORRIDOR, ST OLAVS HOSPITAL - DAG

Korridoren utenfor er lang og lys. Daniel stopper ved døren til et annet rom. Han lener seg mot dørkarmen og kikker inn.

Den oppvåkne PASIENTEN ligger urørlig på en seng og stirrer i taket. En LEGE undersøker ham, lytter på hjertet, tar temperaturen i øret hans. En PLEIER fester elektroder til kroppen hans, for å måle hjerte- og hjerneaktivitet.

STEMME (O.S.)

Var det du som foretok
obduksjonen?

Daniel snur seg. I korridoren står POLITIINSPEKTØR TORGERSEN. Han ser ut til å mene at en inspektør skal se ut som en inspektør. Trenchcoat og hatt er som hentet fra en film noir fra 40-tallet. Barten kompletterer inntrykket.

DANIEL

Jeg rakk ikke å begynne.

TORGERSEN

Og godt var det.

Torgersen slutter seg til Daniel i døråpningen.

TORGERSEN

Besynderlig.

(pause)

Kan vi ta en prat? På
tomannshånd?

21 INT. MØTEROM, ST OLAVS HOSPITAL - DAG

Daniel og inspektør Torgersen sitter ved hver sin ende av et langt møtebord. Torgersen blar i en mappe.

TORGERSEN

(ser ikke opp fra mappen)
Dødstidspunkt?

DANIEL

En eller annen gang i løpet av
natten.

TORGERSEN

I likhet med den eldre mannen.

DANIEL

Døde begge to.

TORGERSEN

Hva er sannsynligheten for, hva
skal man kalle det, feildiagnose?

Torgersen ser opp fra papirene.

DANIEL

Liten.

TORGENSEN

Har du sett noe slikt før?

DANIEL

Vi har ikke truffet hverandre
før, har vi vel?

Torgersen smiler bredt av det sure svaret. Så blar han videre i papirene.

TORGENSEN

La oss se... Klokka 06:55,
telefon om en drivende robåt, to
menn konstatert livløse på
funnstedet. Det antas at de omkom
i samme, la oss kalle det ulykke,
foreløpig. Nesten identiske
skader. Forbrent.

DANIEL

Spesielt den eldre.

TORGENSEN

Spesielt den eldre...
(ser opp på Daniel)
Men han har ikke våknet?

DANIEL

Jeg skar ham opp.

TORGENSEN

Dødsårsak?

DANIEL

Ingen fysiske tegn til skader,
bortsett fra brannmerker. Kanskje
sjokk. Jeg ville sette en knapp
på samme dødsårsak for begge.

TORGENSEN

Aha. Bortsett fra at den unge
mannen ikke er død.

Torgersen lener seg tilbake i stolen.

22

EXT. ST OLAVS HOSPITAL - DAG

Himmelen over Trondheim mørkner og fylles med tunge
uværsskyer. En tiltakende VIND rusker i trærne ved
Nidelven. På motsatt elvebredd ruver Nidarosdomen.

23 INT. NIDAROSDOMEN - DAG

Presten er på vei ned en steintrapp. I hånden bærer han et stearinlys, og lyset flakker på steinveggene.

Under Nidarosdomen ligger en KRYPT som få mennesker har adgang til. Adelsfolk kunne bli gravlagt her i tidligere tider, og hemmelige ordener kunne møtes her i ly av mørket. Nå fungerer krypten som kjelleren i et museum. Her oppbevares masser av gamle gjenstander som for lenge siden har mistet sin betydning for de fleste. Men ikke for alle.

Presten går sakte gjennom krypten og retter stearinlyset sitt mot hauger av gamle bøker og relikvier. Så ser han den: en lav GLASSMONTER som står alene i et mørkt hjørne. Støvet er allerede børstet av den. Noen har vært her. Presten bøyer seg nærmere. Inne i montereren ligger en gammel pute. På puten ligger det ingenting.

24 EXT. BAKKE SANATORIUM - DAG

Det svinnende ettermiddagslyset gir institusjonen et spøkelsesaktig skjær, som om de grå veggene er i ferd med å bli usynlige.

25 INT. KORRIDOR, BAKKE - DAG

Sara og Miriam vandrer i korridorene på Bakke Sanatorium. Miriam møter ikke noen sitt blikk, men konsentrerer seg om mønstrene på gulvet. Når de kommer til matsalen, stopper Miriam opp. Sara ser at hun er uvel.

SARA

Vet du, jeg skjønner godt at du ikke liker å spise med de andre.

(Pause)

Noen eier ikke bordskikk. Smatter og slafser.

Miriam klarer ikke å holde tilbake et svakt smil.

SARA (cont'd)

Du vet hun rødhårede jenta som alltid sitter ved vinduet? Spiser ertene sine én og én, med gaffel.

Miriam våger seg til å se inn i matsalen.

MIRIAM

Mannen med skjegg prater alltid så høyt om kveldene. Han tror han er Jesus.

SARA
Tenk det. Vi har Jesus helt for
oss selv.

Sara smiler. Miriam fniser.

26 INT. MIRIAMS ROM - DAG

Sara står i døren. Miriam sitter på sengen sin og river bilder ut av ukeblader.

MIRIAM
Jeg skulle hatt en saks.

SARA
Vi har ingen sakser her.

Noen går forbi i korridoren utenfor. Miriam viser ubehag når hun hører STEMMER utenfor døren. Sara forstår og lukker døren. Hun setter seg ved siden av Miriam.

SARA (cont'd)
Hvorfor fikk du ikke sove i natt?

Miriam slutter å rive i bladet sitt. Hun ser ikke på Sara.

MIRIAM
Jeg var redd.

SARA
Hva var du redd for?

Miriam begynner å rive i bladet sitt igjen.

SARA (cont'd)
Skal vi gå en tur i byen i
morgen?
(venter på svar)
Du kan ta bilder.

Miriam ser endelig på Sara.

MIRIAM
Bare oss?

SARA
Jeg lover.

Miriam smiler. Hun reiser seg og går til vegg med bildet hun har revet ut. Hun henger det opp med fire biter tape.

27 INT. ST OLAVS HOSPITAL - KVELD

Pasienten ligger urørlig i en seng, med vidåpne øyne som stirrer på ingenting. En LEGE står ved sengen hans og sjekker at intravenøsen fungerer som den skal.

Rommet er fyllt av den rytmiske PIPINGEN fra en hjertemonitor. Høy puls.

Legen prikker under Pasientens fotblader med en nål. Ingen reaksjon. Han prøver det samme på Pasientens hender. Fortsatt ingenting. Legen vifter med hånden sin foran øynene på Pasienten, men det er ingen respons å få. Han forlater rommet, og slukker lyset etter seg.

Pasientens øyne stirrer ut i mørket.

28 INT. POLITISTASJONEN, INSPEKTØRENS KONTOR - KVELD

Et stort kontor. Midt i rommet står et møtebord som er dekket av mengder med papirer. Ved vinduet står et stort skrivebord som også er begravet. Bak haugen sitter inspektør Torgersen med ryggen mot mørket som har senket seg utenfor. Han har fortsatt frakken hengende over skuldrene.

En kaffetrakter PUTRER i et hjørne.

Torgersen rynker pannen mens han tenker. Foran ham ligger bilder av de to mennene slik de ble funnet i båten. Inspektøren stryker en finger over bildene, som om han håper å finne et spor på den måten. En idé, et hint.

Døren går opp og betjent ERIKSEN kommer inn. Han er yngre enn inspektøren, og smartere i klærne.

ERIKSEN

Så...

Torgersen rister på hodet uten å ta blikket fra bildene. Eriksen skjenker to kopper kaffe fra trakteren, gir én til Torgersen, beholder den andre selv, og setter seg i en stol ved skrivebordet.

TORGERSEN

Ingen savnet. Ingen papirer.

(pause)

Som spøkelser på lyse dagen.

(pause)

Munkholmen?

ERIKSEN

To årer. Masse sot.

TORGENSEN

Fingre?

ERIKSEN

Ingen andre enn de to.

Torgersen nipper til kaffen, og snurrer stolen sin rundt for å se på lysene fra byen der ute.

TORGENSEN

Vi får håpe at han begynner å snakke snart.

ERIKSEN

Hva gjør vi med ham så lenge?

TORGENSEN

Gir ham best mulig behandling.

29 EXT. BAKKE SANATORIUM - DAG

En kråke kommer flygende, en sort skygge mot den grå himmelen. Den kretser rundt klokketårnet på Bakke Sanatorium noen ganger, før den lander på taket. Og SKRIKER.

30 INT. BAKKE SANATORIUM - DAG

Sara kommer ut av garderoben og får øye på Roy i korridoren. Han har om mulig enda større poser under øynene i dag.

ROY

Jeg er faktisk bekymra. Tror ikke det er helt bra at hun holder på sånn, ikke i lengden.

SARA

Det er drømmene hennes.

ROY

Sikker? Hun har ikke oppført seg sånn siden, ja, på veldig lenge.

SARA

Hun var helt okay i går. Men hun våkner etter bare noen minutters søvn. Mareritt.

Roy rekker Sara et pilleglass.

ROY

Kanskje du skulle prøve å være her om natten?

Sara ser på ham et øyeblikk, så går hun videre.

31 MIRIAMS ØYNE

er røde, og ringene under dem røper nok en søvnløs natt.

MIRIAM

Det er som en skygge. Men mørkere
enn en skygge.

(pause)

Og hender. Usynlige hender. Som
holder meg fast.

32 INT. MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Miriam sitter på gulvet på rommet sitt, med ryggen mot
veggen og knærne under haken. Sara sitter på sengen. Døren
er lukket.

Sara holder ut en hånd. Det ligger to tabletter i den.

SARA

Ta dem. Du blir bedre.

Miriam tar tablettene og legger dem i munnen. Sara rekker
henne et glass vann, og Miriam skyller ned.

SARA (cont'd)

Det er ikke uvanlig å drømme
slike ting, Miriam. Det er mange
andre som gjør det.

MIRIAM

Uten å sove?

SARA

Når du har det på denne måten er
det vanlig at det føles som om
drøm og virkelighet henger
sammen. Som om det ikke er noe
skille. Som om drømmen er
virkelig.

MIRIAM

Hvor lenge har du passet på meg?

Sara setter seg ned på gulvet hun også. Hun lener ryggen
mot sengen til Miriam.

SARA

To år.

MIRIAM

Jeg var blitt bedre, Sara. Du vet
det. Jeg var blitt ganske bra.
Jeg hadde ikke sett ... ting ...
på veldig lenge. Jeg hadde sovet.

SARA

Det kan gå opp og ned.

MIRIAM

Jeg så røde øyne i mørket.

(begynner å gråte)

Øyne som blør. Øyne som blør.

SARA

I drømmen din?

Miriam sin stemme senker seg til hvisking.

MIRIAM

Jeg sov ikke.

SARA

Hvor så du det?

MIRIAM

Her i rommet mitt. Her inne.

33 EXT. MUNKHOLMEN - DAG

Munkholmen ligger helt ensom midt i fjorden, skilt fra byen av en bred stripe sjø. LYDENE fra Trondheim sentrum er fjerne.

34 EXT. NIDELVEN - DAG

Sara og Miriam er på tur. Frostrøyken står fra munnen på begge to. Mars er kald i år. Vannet i Nidelven renner stille, som om det var bly. Sara leder vei. Miriam har et fotoapparat dinglende i en stropp over skulderen.

35 EXT. NIDAROSDOMEN - DAG

Den imponerende fasaden på Nidarosdomen tårner seg opp foran Sara og Miriam, ansiktet til Norges eneste katedral. De mange glassmaleriene skuer hvileløst utover bygatene.

SARA

(smiler til Miriam)

Hva synes du?

Miriam smiler ikke tilbake. Hun ser konsentrert på bygningen foran seg og fomler med kameraet. Hun løfter det foran ansiktet sitt og begynner å ta bilder av de groteske gargoylene som pryder fasaden. Kameraet er gammelt, og KLIKKER høyt når bildene festes til celluloid.

Sara ser på en stund mens Miriam fanger så mange vinkler som hun klarer.

SARA (cont'd)
Skal vi gå inn?

Miriam slutter å knipse, men svarer ikke. Sara sitt blikk er vendt mot det praktfulle bygget.

SARA (cont'd)
Det må da være lenge siden du har vært der inne.
(snur seg mot Miriam)
Hvor lenge, tror du?

MIRIAM
Jeg har aldri vært der inne.

SARA
Du har aldri vært i Nidarosdomen?

Miriam ser på katedralen og rister på hodet.

SARA (cont'd)
Hvorfor ikke?

MIRIAM
Jeg liker ikke kirker. Ikke innvendig. Bare utenpå.

Miriam løfter kameraet og begynner å knipse igjen. Sara ser på henne. De går rundt den mektige kolossen i stein uten å si noe mer. Kameraet KLIKKER og SURRER.

36 INT. AMBULANSE - DAG

Pasienten ligger på båren. Ved siden av sitter inspektør Torgersen. Ved siden av ham igjen sitter Daniel. Det er alt for trangt her inne.

Torgersen skreller en appelsin.

37 EXT. BAKKE SANATORIUM - DAG

Pasienten hentes ut av ambulansen. Roy kommer trillende med en rullestol, og Pasienten løftes og dyttes på plass i den. Inspektøren følger etter når Pasienten trilles mot inngangen.

Daniel ser på den dystre bygningen i noen sekunder, før han også følger etter.

38 INT. BAKKE SANATORIUM - DAG

Pasienten trilles forbi Sara. Hun ser etter ham. Torgersen og Daniel kommer like etter. Torgersen gomler appelsin.

Sara rekker hånden til inspektør Torgersen. Han tar den, og klemmer litt for hardt.

SARA

Sara.

TORGERSEN

Inspektør Torgersen.

(gestikulerer mot Daniel)

Dette er Daniel fra St Olavs. Det var han som var der når... Ja, når det skjedde.

DANIEL

Hyggelig å treffe deg.

Sara og Daniel håndhilser. Torgersen byr Sara på en appelsinbåt. Hun rister på hodet. Torgersen stapper en båt i munnen, og prater mens han tygger.

TORGERSEN

Jeg forstår det slik at du har et talent for litt spesielle saker.

SARA

Jeg har vel spesielle interesser.

TORGERSEN

Dette er i hvert fall en spesiell sak. Og en mann er død.

SARA

Vi skal gjøre det vi kan.

TORGERSEN

Godt.

(pause)

Kanskje patologen kan gi psykiateren litt detaljer? Politiarbeid venter på meg.

Torgersen ser på Sara, løfter hatten til hilsen, og forlater dem.

39 INT. BAKKE, ANDRE ETASJE, KORRIDOREN UTENFOR PASIENTENS ROM - DAG

Sara og Daniel står foran døren til Pasientens rom. Den er lukket og låst. Bak den sitter mysteriet selv. Sara kikker inn vinduet i døren, med armene i kors. Daniel står med ryggen mot veggen, ved siden av døren.

DANIEL

Høy temperatur, puls, blodtrykk.
Typiske symptomer på katatoni.

SARA

Katatoni.

DANIEL

En slags. En apatisk tilstand.
Nesten ingen motorisk aktivitet.

SARA

Stress, depresjon... Det kan være
mange grunner. Sjokk.

DANIEL

Tanken har slått meg.

SARA

Schizofreni?

DANIEL

Umulig å si. Ingen respons. Ikke
en lyd eller bevegelse. Dessuten
vet jo ingen hvem han er.

Sara tar ikke øynene fra vinduet i døren.

DANIEL (cont'd)

Vi målte en voldsom
hjerneaktivitet.

SARA

Stimulert?

DANIEL

Ingen tegn til stoff i blodet.

Daniel stiller seg ved siden av Sara og kikker inn på
mannen bak den låste døren.

DANIEL (cont'd)

Det var bare noen sekunder om å
gjøre...Før jeg begynte å
skjære...

SARA

Hvordan var det?

(pause)

Når han våknet?

Daniel ser på Sara, som fortsatt stirrer inn det lille
vinduet i døren.

DANIEL

Det var ... ekkelt.

40 INT. PASIENTENS ROM - FORTLØPENDE

Pasienten sitter urørlig i en stol ved vinduet. Et drypp setter væske i armen hans. En stripe spytt renner sakte fra den ene munnviken. Gjennom vinduet har han utsikt mot fjorden. Mot Munkholmen.

41 INT. BAKKE SANATORIUM, MØRKEROMMET - KVELD

Et improvisert mørkerom. Ansiktene til Sara og Miriam reflekterer kun rødt lys. I væskebadene på disken foran dem ligger bilder til fremkalling.

Sara gjør mesteparten av jobben, men Miriam følger med på hver minste bevegelse og teller sekundene når et bilde flyttes fra ett kjemikaliebad til et annet.

Hvite ark blir til bilder. Tomhet blir til mening når former kommer til syne på fotopapiret. Miriam gjør store øyne mens hun følger fremkallingen.

Ferdige bilder henges på snorer. Miriam smiler når hun ser resultatene pent dantert ved siden av hverandre. Sara smiler selv, men mest på grunn av Miriams entusiasme.

SARA

Du kan henge dem opp i morgen.

Miriam klarer ikke å ta blikket fra bildene.

SARA (cont'd)

Det er sent.

Sara åpner døren for Miriam, som går ut. Sara følger etter henne og lukker døren etter seg. Mørkerommet er tomt.

NÆRT PÅ et bilde av gargoyler på Nidarosdomen.

42 INT. BAKKE SANATORIUM - NATT

Korridorene på institusjonen er tomme og stille. Pasientene er låst inn på rommene sine, og de ansatte har gått hjem. Belysningen er satt til et minimum. I enden av en gang KNITRER og FLIMRER det i et lysrør.

43 INT. MIRIAMS ROM - NATT

Miriam sover ikke. Hun ligger på ryggen i sengen sin og stirrer ut i mørket, lytter til stillheten. Lyden av den rolige PUSTEN hennes er det eneste som kan høres.

Plutselig skjærer Miriam en grimase, kaster seg ut av sengen, og setter seg på gulvet i et hjørne. På et sekund har pusten hennes skutt fart.

MIRIAM

Nei... Nei... Nei... Nei...

Så hører vi det: Lyder fra korridoren utenfor. SKRAPING, som av klør mot veggen. Miriam stirrer på døren.

MIRIAM (cont'd)

Nei... Nei... Nei... Nei...

Like brått som den begynte, blir lyden borte. Nå er det bare PUSTEN til Miriam som høres, saktere og saktere og saktere. Til slutt reiser hun seg fra gulvet og setter seg på sengen.

Så skjer det:

MIRIAM KASTES BAKOVER, og legges flat på sengen av krefter som vi ikke kan se. Hun presses fast mot madrassen. Øynene hennes er desperate, men det er ingen hjelp å få.

Miriam forsøker å skrike.

Hun får ikke fram en lyd.

44 INT. PASIENTENS ROM - NATT

Pasienten ligger våken i sengen sin. Han stirrer i taket.

Svette pipler fram i pannen hans.

45 EXT. TRONDHEIM - MORGEN

Solen sitter lavt på horisonten. Det skarpe lyset faller i tynne søyler mellom husene i byen.

46 INT. BAKKE SANATORIUM - MORGEN

Sara løper nedover korridoren mot Miriams rom. Det kommer SKRIK og SMELL derfra. Roy står i døråpningen og stirrer inn. Sara tar plass ved siden av ham. Rommet er kaos. Det beskjedne møblementet ligger strødd på gulvet, og alle lyspærene er knust. Miriam river bildene sine ned fra veggene, og lager riper i tapetet med neglene.

MIRIAM

(roper)

Ikke rør meg! Ikke rør meg!

Sara er skrekkslagen. Hun og Roy stirrer på Miriam.

MIRIAM (cont'd)

Jeg vet at den er der! Den er der!

SARA
 Miriam!
 (til Roy)
 Hva skjedde?

ROY
 Vet ikke. Plutselig smalt det
 bare.

Miriam river bildene i småbiter.

MIRIAM
 I veggen. I veggen. I veggen.
 Røde øyne. Røde øyne. Jeg så dem.

Sara stormer inn i rommet og griper rundt Miriam med begge armene. Miriam SKRIKER.

SARA
 Rolig. Rolig. Det er bare meg.

MIRIAM
 Jeg så dem!

Miriam forsøker å vri seg unna, men Sara har et solid tak rundt henne.

SARA
 Det er bare meg.

Sara nikker til Roy, som straks haster nedover gangen.

SARA (cont'd)
 Det er bare oss to. Bare oss to.

Miriam roer seg. Hun blir slapp som et stykke tøy, og Sara setter henne ned på gulvet. Miriam begynner å gråte. Sara setter seg ned ved siden av henne.

SARA (cont'd)
 Det går bra. Jeg er her.

Sara ser på veggene rundt seg. Alle bildene Miriam omhyggelig har hengt opp, er revet i stykker.

SARA (cont'd)
 Hva skjedde, Miriam?

Miriam bare hulker.

SARA (cont'd)
 Var det drømmen din igjen?

MIRIAM
 (hvisker)
 In girum imus nocte.

SARA
Hva? Hva sa du?

MIRIAM
(hever stemmen)
In girum imus nocte et consumimur
igni.

Miriam stirrer tomt foran seg. Sara ser opp på Roy, som er tilbake i døråpningen. Han rekker Sara en sprøyte.

47 EXT. BAKKE SANATORIUM - DAG

EN ELDRE MANN i en mørk frakk kommer gående opp veien til sanatoriet. I det skarpe lyset myser han mot den gamle bygningen.

48 INT. BAKKE SANATORIUM - DAG

Sara lukker døren til Miriams rom. Hun ser inn gjennom det lille vinduet. Miriam sover på sengen. Sara vrir om nøkkelen i låsen, og blir oppmerksom på at det står noen like bak henne. Hun snur seg og ser rett på den eldre mannen i den mørke frakken. Han stirrer på døren.

SARA
Unnskyld?

Han presser seg forbi Sara og kikker inn vinduet i døren.

SARA (cont'd)
Kan jeg hjelpe deg med noe?

Endelig ser han på henne. Mannen løsner litt på frakken, og en prestekrage kommer til syne. Vi kjenner igjen presten fra Nidarosdomen.

PRESTEN
Kan vi prate sammen? Har du litt tid?

49 EXT. KRISTIANSTEN FESTNING - DAG

Kristiansten Festning er badet i skarpt sollys. Den kjølige lufta gjør utsikten fabelaktig. Hele byen kan sees herfra, og mesteparten av fjorden. Sara og Presten sitter i samtale på en benk foran festningen.

SARA
Det var rart. Hun har aldri sagt noe om det.

PRESTEN

Jeg tror ikke hun tenker tilbake på det som noen lykkelig tid, eller gode minner. Dessverre.

SARA

Vi var der senest i går. Vi tok bilder. Hun sa at hun aldri hadde vært inne i domen.

PRESTEN

Det er alltid trist når vi mister mennesker som Miriam. Hun var en veldig positiv kraft for oss, veldig til stede i alt hun gjorde. Flink til å lytte, og alltid interessert i å hjelpe til. Etter at foreldrene hennes døde var vi som en familie for henne. Så sluttet hun bare å komme dit. Vi hørte aldri noe mer.

SARA

Nei, det var vel da jeg møtte henne.

(kort pause)

Lærte hun forresten noe latin når hun var hos dere?

Presten rynker øyenbrynene og rister avkreftende på hodet.

SARA (cont'd)

Jeg noterte meg noe hun sa i morges. Jeg antar det var på latin. Hun var svært opprørt.

Sara rekker Presten en håndskrevet lapp. Han kaster et blikk på den. Så gir han lappen tilbake til Sara.

SARA (cont'd)

Hva betyr det?

PRESTEN

Les det baklengs.

Sara leser teksten på lappen. Hun rynker pannen, uforstående.

SARA

Hva betyr det?

PRESTEN

Vi vandrer gjennom natten, og fortæres av ild.

Sara krøller sammen lappen og legger den i lomma.

PRESTEN (cont'd)

Så hva feiler henne? Hva tror du egentlig feiler henne? Kan du forklare meg det?

SARA

Det er ikke noen unormal lidelse. Angst, som fører til psykose. Det er mange som opplever sånt. Mange ting spiller inn.

PRESTEN

Så hva feiler henne?

SARA

Hvorfor må det være én ting?

Presten blir stille og ser utover fjorden.

PRESTEN

Tror du det finnes ondskap?

SARA

Det ser vi på TV og i aviser hver dag. Tviler du?

PRESTEN

Jeg mener ikke gale mennesker. Jeg mener ondskap. Tror du at det finnes ren, pur ondskap? En kraft som ikke har noen annen hensikt enn å ødelegge? Å hugge ned for fote det som er godt? Ta livskraften fra gode mennesker, som Miriam?

SARA

Mener du at Miriam er ond? Er det det du sier?

PRESTEN

Nei, ikke Miriam. Men noe som plager henne.

SARA

Jeg har hjulpet Miriam før, og jeg skal gjøre det igjen. Uten at jeg trenger å skifte jobb eller livssyn for å få det til.

Presten nikker ut mot holmen i fjorden.

PRESTEN

Det finnes ondskap i Trondheim.

SARA
På Munkholmen? Eller Fosen?

Presten ser på henne helt uten glimt i øyet.

PRESTEN
På Munkholmen.

Sara reiser seg for å gå.

PRESTEN (cont'd)
Pass deg for den ukjente
pasienten din. Pass deg for
mannen uten stemme.

Sara ser på ham, men klarer ikke å si noe som kan virke både fornuftig og overbærende. Hun går. Presten blir sittende på benken ved festningen og myse mot fjorden.

50 INT. BAKKE, MIRIAMS ROM - DAG

Miriam står midt i rommet sitt og ser på veggene. Så begynner hun å samle sammen de ødelagte bildene som ligger strødd på gulvet. Hun henger dem opp igjen på veggene, men denne gangen hulter til bulter.

Så finner hun frem fargestifter, tar av seg tøflene og stiller seg barbeint i senga. Hun tegner på bildene, symboler og motiver vi ikke forstår. Hele veggen utgjør en stor collage, og i sentrum av collagen ser vi et gammelt bilde av Munkholmen.

Miriam skribler ord på bildet:

et stetit supra arenam maris

51 INT. BAKKE, PASIENTENS ROM - DAG

Pasienten sitter en i en stol og stirrer livløst ut av vinduet, mot byen og fjorden. Det RASLER i nøkler og KNEPPER i låser. Døren bak ham går opp uten at han reagerer. Sara kommer inn i rommet. Hun bærer på et fat med grøt.

Sara setter seg ned på en krakk ved siden av Pasienten. Så holder hun en skje med grøt foran munnen hans. Det er fortsatt ingen reaksjon å spore. Ingen tegn til at øynene ser annet enn fjorden der ute. Sara dytter grøten mot munnen hans, men fortsatt skjer det ingenting. Grøten henger på leppene og haken hans, grå og klumpete.

Sara ser samme vei som Pasienten, ut mot sjøen. Da hører hun SMATTELYDER. Pasienten suger i seg grøten likevel. Lepper og tunge demonstrerer en svak evne til bevegelse. Sara smiler nesten, og henter en ny skje grøt fra fatet.

52 INT. BAKKE, MIRIAMS ROM - DAG

Miriam sitter på sengen sin. Det er helt stille i rommet. Nei, plutselig blir vi oppmerksomme på en lyd: VANN SOM SURKLER. Miriam ser rundt seg i rommet. Ingenting. Men likevel er lyden der, som om vann renner tvers over gulvet foran henne.

Miriam holder hendene for ørene og lener seg tilbake mot veggen. Hun klarer ikke å sperre lyden ute.

53 INT. TRONDHEIM FOLKEBIBLIOTEK - DAG

Daniel vandrer mellom rader av bokhyller. Han beveger pekefingeren langs bokryggene, på leting etter noe spesielt.

Han finner to eldre manuskripter innbundet i slitent lær, og tar dem med seg til et bord. Han setter seg ned og henger jakken av seg på stolryggen. Læret KNIRKER når han åpner den første boken. Det lukter gammelt og innestengt papir.

Daniel trekker pusten og gir seg i kast med den gamle teksten. Underveis noterer han ting i en notisbok:

Munkholmen

Vokterne

Skjult under domen

Fanget på holmen

1531

54 INT. ET MØTEROM PÅ BAKKE SANATORIUM - DAG

PSYKIATERE og PLEIERE sitter rundt et slitt møtebord. De diskuterer pasienter og behandlinger, mens tidligere direktører og bestyrere stirrer på dem fra innrammede fotografier på veggene.

Møtet ledes av OVERLEGE JARSTEIN, en blond og kraftig dame på 50, som tygger på en blyant.

OVERLEGE JARSTEIN

Så var det Miriam Angvik. Og der var det visst noen endringer i tilstanden? Sara?

SARA

Ja. Sterk forverring av panikkanfallene. Det later til at hun har hatt episoder med

(MORE)

SARA (cont'd)
sansebedrag og hallusinasjoner.
For første gang på to år.

OVERLEGE JARSTEIN
Økte doser? Ny medisin?

SARA
Vi forsøker Sobril i natt, så hun
får sove. Øker citalopram til 40
milligram.

OVERLEGE JARSTEIN
Flott. Så var det den siste på
listen. Pasient NN. Vår ukjente
venn fra sjøen.

Overlegen ser på DOKTOR SOLBERG, en skallett mann på 37,
som kikker på papirene sine gjennom tunge briller.

DOKTOR SOLBERG
Reagerer fremdeles ikke på
stimuli. Begrenset inntak av
føde. Har økt dosen med
benzodiazepin så langt det er
forsvarlig. Ingen endring hos
pasienten.

OVERLEGE JARSTEIN
Har vi forsøkt å injisere
lorazepam intramuskulært?

DOKTOR SOLBERG
Det ble forsøkt allerede før han
kom hit. Uten hell. Det eneste
uprøvde nå er
elektrokonvulsiv terapi. Da må
han i så fall overføres til
distriktpsykiatrisk.

OVERLEGE JARSTEIN
Tja. Vi har faktisk
elektrosjokkutstyr stående i
kjelleren. Vi har ikke brukt det
på ti år, men...

DOKTOR SOLBERG
ECT har best resultater ved slike
tilfeller.

OVERLEGE JARSTEIN
Vi vedtok å ikke bruke
elektrosjokk mer. Etter forslag
fra Sara her.

SARA
La oss gjøre det.

OVERLEGE JARSTEIN
Hva?

SARA
ECT på den ukjente pasienten. Jeg
har ingen innvendinger.

OVERLEGE JARSTEIN
Noen andre?

Overlegen ser på de andre rundt bordet. Ingen har
innvendinger mot forslaget.

55 INT. KJELLEREN PÅ BAKKE - KVELD

Sara kommer ned trappen fra første etasje. Her nede er det
lenge siden veggene og gulvet har sett oppussing. Hun går
langs korridoren og stanser ved en dør merket
"Behandlingsrom 14" med et gammelt treskilt.

Sara låser opp og går inn.

56 INT. BEHANDLINGSROM 14 - KVELD

Rommet minner mest av alt om en gammel idrettsgarderobe.
Veggene og gulvet er flislagt med grå skifer. Det er
sprekker i hjørnene.

I den ene enden av rommet står en gammel benk med
lærreimer til å spenne fast pasientenes armer og ben.

I den andre enden står stativer med utstyr, dekket av en
plastpresenning for å holde støvet unna.

57 INT. MIRIAMS ROM - KVELD

Roy sitter på en stol ved siden av Miriam som sitter på
sengekanten. Hun har en liten kopp med piller i hånden.
Roy skjenker et glass rød saft til henne.

Miriam svelger ned medisinen med en munnfull saft.

Døren til korridoren står åpen. Utenfor høres lyden av
TRESKO mot linoleum, og KNIRKINGEN fra usmurte hjul på en
sykeseng.

Miram legger seg på sengen. Hun krøller seg sammen i
fosterstilling med ryggen til døråpningen. Øynene hennes
er lukket.

Bak henne blir den ukjente Pasienten trillet forbi, på vei
mot heisen.

Miriam sperrer opp øynene. Hun ligger helt stille og holder pusten.

58 EN PLASTPRESENNING

løftes bort. Under står en maskin med brytere, knapper og målere. Lange, røde kabler er festet til elektroder.

Maskinen står i

59 INT. BEHANDLINGSROM 14 - FORTLØPENDE

Pasienten trilles inn, og sengen plasseres inntil veggen, ved siden av maskinen.

Doktor Solberg står med pasientjournalen i hånden.

DOKTOR SOLBERG
Sara? Narkosen?

En pleier har kommet med et trillebord lastet med medisinsk utstyr. Sara river av pakningen på en sprøyte. Så finner hun fram en liten flaske med blank væske. Hun fyller sprøyten.

Så ruller hun opp ermet på Pasientens lyseblå institusjonsskjorte. Hun steriliserer en flekk på huden hans med en bomullsdott dyppet i sprit. Øverst på armen er deler av EN TATOVERING så vidt synlig under skjortekanten.

Sara setter sprøyten.

60 INT. MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Miriam står ved vinduet og ser ut mot byen. Det mørkner mot natt. Gatelysene er tent i perlerader langs gatene.

Roy går ut og lukker døren bak seg. Miriam er alene.

61 INT. BEHANDLINGSROM 14 - FORTLØPENDE

Pasientens armer og ben spennes fast til sengen med reimer. Doktor Solberg sjekker Pasientens øyne med en liten lommelykt, og nikker til Sara.

Sara rekker Doktor Solberg elektrodene som tilhører ECT-maskinen. Han fester dem til Pasientens tinninger.

Sara lener seg over Pasienten. Hun åpner munnen hans og setter inn et plastbitt mellom tennene hans.

Sara trekker seg et par skritt tilbake. Doktor Solberg går til ECT-maskinen. Han skrur på en knapp og trykker inn en rød bryter.

En lav SUMMING høres. Så blir det stille.

SARA
Virker den ikke?

DOKTOR SOLBERG
Jeg kjørte den på laveste nivå.
Skrur opp til det dobbelte nå.

Han skrur på knappen, og trykker igjen på den røde bryteren.

Det begynner som en svak SUMMELYD. Så rykker Pasientens kropp til. Til tross for narkosen sperrer han opp øynene.

Summingen går over til en KNITRENDE LYD AV HØYSPENT STRØM.

Så går lyset og alt blir mørkt.

62 EXT. BAKKE - FORTLØPENDE

Lysene i vinduene på institusjonsbygningen blinker. Så blir det mørkt i alle rom. Utelampen slukner samtidig.

Bortover gatene slukker gatelyktene en etter en.

Lysene slukker i alle hus i nærheten av institusjonen. Mørket brer seg i en sirkel rundt bygget, som ringer i stille vann.

63 INT. MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Miriam står i mørket. Lysene utenfor REFLEKTERES I MIRIAMS ØYNE. Lyspunktene slukner, det ene etter det andre.

Det blir helt mørkt. Og helt stille.

Brått hører Miriam noe. En svak lyd. NOEN SOM HVISKER.

Hun ser seg rundt i rommet. Fremdeles alene. Hun legger øret inntil veggen for å lytte. Lyden kommer litt nærmere.

Hun bøyer seg, lytter lenger ned på veggen. Hviskingen høres ut som den er på et fremmed språk.

I hjørnet av rommet er et strømstøpsel. Miriam ser på det. Lyden kommer fra støpselet.

Miriam rygger unna. Ansiktet fortrekkes i en smertefull mine. Tankene hennes vil skade henne igjen. Sykdommen.

Hun legger seg i senga. Kryper under dyna.

Stemmen hvisker fremdeles.

STEMMEN

Sanguis bibimus. Corpus edimus.
Ave! Ave Miriam! Ave Versus
Christus! Sanguis bibimus. Corpus
edimus. Tolle corpus Satani!

Stemmen kommer fra flere steder i rommet nå. Skrekkslagen ser Miriam mot støpselet som er over nattbordet ved siden av senga hennes.

Det begynner å renne blod ut av støpselet og nedover den hvite veggen.

Miriam SKRIKER i panikk.

STEMMEN

Miriam! Miriam! Ave Miriam! Ave
Versus Christus!

Brått svelger Miriam skriket. Noe forandrer seg i henne. Hun blir helt rolig. All redsel forsvinner fra ansiktet og øynene hennes.

Hun tar av seg dyna, og reiser seg. Hun går til støpselet på veggen. Barbeinte føtter i pøler av blod på gulvet. Så bøyer hun seg, legger øret inntil støpselet og lytter.

Stemmen fortsetter å HVISKE.

64 ECT-MASKINEN

er ødelagt. Det ryker svart røyk fra ødelagte kretser.

Lommelyktstråler streifer over veggene. Lyder av skritt og opphissede stemmer.

65 INT. OBDUKSJONSSAL, ST OLAVS HOSPITAL - KVELD

Daniel er alene i den tomme obduksjonssalen. Han skreller et eple med en skalpell.

Han finner fram båndopptakeren sin fra en skuff. Han tar den med til det ene obduksjonsbordet. Setter den fra seg og trykker play.

Vi hører LYDOPPTAKET fra da han skulle obdusere mannen som våknet til liv. Mannen som likevel ikke var død. Først Daniels kjølige og faglige vurderinger. Så:

DANIELS STEMME

(på båndet)

En rykning i høyre arm.

På båndet våkner den døde til liv. STØY.

Daniel skreller eplet, men glipper skalpellen og skjærer seg i fingeren.

Han stopper båndopptakeren med en bekymret mine. Han slikker på den blødende fingeren.

På obduksjonsbordet ligger det skrellede eplet. En flekk mørkt blod sprer seg i fruktkjøttet, farger det rødt.

TON UT TIL SVART

TON INN:

66 INT. ET MØTEROM PÅ BAKKE SANATORIUM - DAG

Solen skinner skarpt gjennom et enslig vindu på veggen. Ved bordet midt i rommet sitter Sara, Miriam og Presten. Miriam stirrer i bordet. Presten ser fra henne til Sara, og rister på hodet. Sara ser tilbake på ham og nikker bestemt. Presten flytter blikket til Miriam igjen.

PRESTEN

Det er ikke det samme uten deg.

(Pause)

Vi får ikke gjort like mye, når vi ikke har noen som hjelper til. Du skulle sett kontoret mitt nå. Et salig rot, som du pleide å si.

Miriam reagerer ikke. Hun holder blikket låst til bordplaten. Presten ser til Sara.

SARA

Miriam, jeg vet at du kjenner ham. Han har fortalt meg alt. Jeg vet at du pleide å gå i domen.

(Pause)

Jeg er ikke sur for at du løy.

PRESTEN

Sara prøver bare å hjelpe deg.

Sara ser på Presten. Det var ikke hennes posisjon som skulle unnskyldes her.

SARA

Vi prøver bare å hjelpe deg, Miriam.

PRESTEN

Kunne du tenke deg å komme tilbake til oss?

Miriam reagerer fortsatt ikke.

SARA

Vil du ikke prate med ham,
Miriam?

MIRIAM

Et stetit supra arenam maris.

Presten tar ikke øynene fra Miriam.

SARA

Hvorfor sier du det, Miriam?

MIRIAM

Et iratus est draco in mulierem:
et abiit facere praelium cum
reliquis de semine ejus, qui
custodiunt mandata Dei, et habent
testimonium Jesu Christi.

(kort pause)

Et stetit supra arenam maris.

Sara ser på Presten. Han er bergtatt av Miriam.

PRESTEN

Latin.

SARA

Vet du hva det betyr?

PRESTEN

Ikke i farten.

MIRIAM

Løgner.

Miriam har fått et lite smil om munnen. Øynene hennes
stirrer fortsatt i bordet.

PRESTEN

Har jeg noen gang løyet til deg?

Miriam bryter ut i latter. Det gjør ikke de andre. Når
latteren stilner, lener hun seg frem over bordet og setter
øynene i Presten.

MIRIAM

To ganger brant det. I to tårn.

PRESTEN

Brann?

MIRIAM

Ild. Flamme.

PRESTEN

Du har snakket om røde øyne.

MIRIAM
 Nei, nei, nei. De kom før. Lenge
 før brannen. Ild. Pass deg.

PRESTEN
 Passe meg for hva?

Miriam lener seg tilbake og puster ut. Hun ser trist ut.

MIRIAM
 De passer vel på.
 (Pause)
 De passer alltid på.

PRESTEN
 Hvem?

MIRIAM
 Dolker. To dolker i kors.

Sara legger merke til svetteperlene som har kommet til
 syne på Prestens panne.

PRESTEN
 Jeg skjønner ikke hva du mener,
 Miriam.

MIRIAM
 1531.

PRESTEN
 Hva?

MIRIAM
 Femtenhundreogtrettien.

Miriam bryter ut i latter. Presten reiser seg og stormer
 ut døren. Sara haster etter ham.

67 INT. KORRIDOR, BAKKE - FORTLØPENDE

Sara kommer ut i korridoren.

SARA
 (Roper)
 Roy!

Roy kommer til umiddelbart. Sara småløper etter Presten
 nedover korridoren. Hun tar ham igjen, griper tak i armen
 hans, og dytter ham inn mot veggen.

SARA (cont'd)
 Hva er det som skjer?

PRESTEN

Hun kjenner meg ikke igjen.

SARA

Så pokker om... Hvorfor prater
hun plutselig om slike ting når
du dukker opp?

Presten vrir seg unna, men Sara griper ham igjen og holder ham fast.

SARA (cont'd)

Hva snakket dere om der inne?

PRESTEN

Det har ingenting med henne å
gjøre. Ingenting som angår henne,
eller fortiden hennes.

SARA

Hva er det da?

PRESTEN

Du vil ikke like å høre det.

SARA

Prøv meg.

Presten river seg løs fra grepet hennes, og snur ryggen til henne. Men han går ikke sin vei.

PRESTEN

Hun snakker om noe hun ikke burde
vite. Noe hun ikke kan vite.

Han snur seg mot Sara igjen, og ser veldig gammel ut.

PRESTEN (cont'd)

Du burde bli med meg til domen.

68 INT. MØRK KORRIDOR UNDER NIDAROSDOMEN - DAG

Presten leder vei, med en lykt i den ene hånden. Sara følger etter ham. Steinveggene virker eldre og eldre jo lenger inn i korridoren de kommer.

PRESTEN

Det finnes et stort nettverk av
slike ganger under hele byen.
Velstående familier betalte godt
for å tilbringe evigheten her.

SARA

Koselig.

PRESTEN

Vet du noe mer om pasienten din?
Han som ikke snakker?

SARA

Hva har han med dette å gjøre?

PRESTEN

Har dere funnet ut noe mer?

SARA

Politiet tror han kan ha drevet i land fra Munkholmen. Han prater fortsatt ikke. Vi mørkla halve byen i et forsøk på å løsne litt på stemningen.

PRESTEN

Nidarholm.

SARA

Hva?

PRESTEN

Munkholmen het Nidarholm før reformasjonen. Nidaros, Nidelven, Nidarholm. I dag har vi Nidar sjokoladefabrikk.

(Pause)

Jeg tror politiet har rett.

SARA

Det er umulig å si sikkert.

PRESTEN

Holmen har en katolsk historie. Den katolske kirken brukte bare latin før reformasjonen, og Nidarholm var et katolsk kloster. Så ble den fengsel, militærpost, og til slutt en turistattraksjon, selvsagt.

De kommer frem til en dør. Presten setter en nøkkel i låsen, og ser på Sara.

PRESTEN (cont'd)

Hvorfor snakker Miriam latin? Og hvorfor nevner hun 1531? Det var like før reformasjonen. Og det året har noe med Nidarholm å gjøre.

Han vrir om nøkkelen.

Den tunge døren glir opp med et KNIRK, og Presten og Miriam kommer inn i den støvete krypten. Presten setter fra seg lykten på et bord, og begynner å lete blant de gamle bøkene i en bokhylle.

PRESTEN

Trondheim var hjemsøkt av uvær i 1531. En natt slo lynet ned, både i domen og på holmen. Hellig grunn.

SARA

Og høye spir.

Presten enser henne ikke. Han leter etter en bok.

PRESTEN

Våren 1531 herjet det en ondskap i Trøndelag. Dyr og mennesker ble funnet døde i skogene. Noen mente det var ulv. Men så fant man en hel ulveflokk ved Jonsvannet. Døde. Folk begynte å hviske om at det måtte være djevelen selv som var kommet til jorden.

Han finner boken han leter etter og setter seg ned ved bordet. I det beskjedne lyset fra lykten begynner han å bla frem og tilbake i den.

PRESTEN (cont'd)

Biskopen ledet noen modige menn og kvinner inn i skogen for å finne ondskaper. De fant noe. Og de kjempet. Det er alt jeg vet.

Presten finner det han leter etter, og myser mot de brune og slitte boksidene.

PRESTEN (cont'd)

Det var den natten lynet slo ned. Jeg tror noe ble fanget der ute i fjorden, på Nidarholm. Noe som ikke er av vår verden.

SARA

Årstallet kunne hun ha funnet.

PRESTEN

Se her.

Han peker på en tegning i den gamle boken.

PRESTEN (cont'd)

Selvsagt kunne hun ha funnet årstallet. Og alt det andre er også kjent. Men ikke dette. To dolker i kors.

Sara ser på en eldgammel tegning av to dolker som ligger i kors. Slik Miriam sa.

SARA

Hvem vet om dette?

PRESTEN

Det er problemet. Ingen skal vite om dette. Det er seglet til en hemmelig kirkeorden. Her i Trondheim. En vokterorden. Men alle sporene forsvant med reformasjonen. Jeg har brukt mange lange år på å lete, men jeg har aldri funnet ut noe. Det vil si, ikke annet enn at de brukte dette symbolet, og at de hadde en tilknytning til Munkholmen.

SARA

En vokterorden?

PRESTEN

Et slags brorskap. Jeg tror de bare bestod av to personer til en hver tid.

SARA

Hva skulle de vokte? En gjenstand?

PRESTEN

En ondskap. En demon.

SARA

På Munkholmen?

PRESTEN

Jeg tror ikke den er der lenger. Noe gikk galt. Det er ingen som vokter den nå.

70 INT. NIDAROSDOMEN - DAG

Sara og Presten kommer ut en dør, og inn i det enorme kirkerommet. ORGELMUSIKK fyller dommen. Det er ingen mennesker å se.

PRESTEN

Vær så snill og tenk over det.

SARA

Det er ikke noe å tenke på.

PRESTEN

Pasienten din driver i land fra Munkholmen. Miriam begynner å snakke latin. Og så nevner hun året 1531. Er ikke sammentreffene litt merkelige?

SARA

De er sammentreff, ikke noe annet. Sammentreff er alltid merkelige.

Sara knepper jakken for å gå.

PRESTEN

Det er en ting til.

(Pause)

Det Miriam sa på latin. Det er fra Johannes Åpenbaring. Djevelens gjenkomst til jorden.

Nok en gang finner ikke Sara de rette ordene å avslutte samtalen med. Hun snur seg og forlater dommen.

Presten setter seg ned på en benkerad. Han er alene i det store rommet. ORGELMUSIKKEN NÅR ET CRESCENDO. Han folder hendene til bønn.

71 EXT. BAKKE SANATORIUM - NATT

Bare noen få vinduer i den grå fasaden lyser i mørket. VINDEN rusker i trærne.

72 INT. BAKKE, KORRIDOR - NATT

Vi beveger oss sakte mot enden av den lange korridoren, der et lysrør KNITRER og flimrer.

73 INT. BAKKE, PASIENTENS ROM - FORTLØPENDE

Pasienten sitter våken og stirrer ut av vinduet sitt. Øynene hans er store og våte, som om de lyser i mørket. Ut av vinduet ser vi Munkholmen, som nå er slukt av den mørke fjorden. Bare et enslig signallys blinker der ute. Svette dråper kommer til syne på Pasientens panne.

74 INT. BAKKE, MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Miriam sover heller ikke. Hun ligger på rygg i sengen sin og stirrer i taket. Det høres FOTTRINN fra korridoren utenfor.

75 INT. BAKKE, KORRIDOR - FORTLØPENDE

Roy er på nattevakt, som vanlig. Han kikker inn vinduene i dørene på sin vei nedover korridoren, for å se at alle pasientene sover som de skal. Så kommer han til Miriam sin dør.

76 INT. BAKKE, MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Roys ansikt kommer til syne i det lille vinduet i døren. Miriam bare stirrer i taket.

ROY
Miriam, du må prøve å sove.
(Pause)
Hva er det du venter på?

Miriam gir ingen respons. Roys ansikt forsvinner.

77 INT. BAKKE, KORRIDOR - FORTLØPENDE

Roy går videre. Plutselig SMELLER det bak ham. Det ustabile lysrøret i enden av korridoren har eksplodert.

ROY
Faen...

Han går mot den nå mørklagte enden av korridoren.

78 INT. BAKKE, MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Miriam setter seg opp i sengen.

MIRIAM
Nei... Nei... Nei...

Så kommer lyden igjen: SKRAPING, som av klør mot veggene. Miriam river i skjorta si, som om hun klør i brystet.

79 INT. BAKKE, KORRIDOR - FORTLØPENDE

Roy er framme ved den mørke enden av korridoren. Han ser opp på det ødelagte lysarmaturet.

ROY

I morgen.

I det han snur seg for å gå høres det EN LYD FRA MØRKET, som om et dyr gjemmer seg i kroken rett ved siden av ham. I et flyktig sekund synes Roy at han ser ET PAR RØDE ØYNE. Han griper etter lommelykten i beltet sitt, og retter lysstrålen mot ingenting. Det er bare ham der.

Roy ler en nervøs LATTER.

ROY (cont'd)

Okay. Okay.

Så kommer det en annen lyd: SKRAPING, fra taket over Roy. Det høres ut som om et tungt dyr går over gulvet i andre etasje. Roy setter kursen mot trappene.

80 INT. BAKKE, MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Miriam hører de samme SKRAPELYDENE og stirrer mot taket.

81 INT. BAKKE, KORRIDOREN I ANDRE ETASJE - FORTLØPENDE

Roy kommer opp trappene og inn i korridoren. Han lyser foran seg med lommelykten.

ROY

Hallo?

Han går til døren til Pasientens rom, og kikker inn det lille vinduet. Vi ser silhuetten av Pasienten. Han sitter helt stille ved vinduet, med ryggen mot døren. Roy holder lommelykten mot vinduet og lyser på Pasientens bakhode.

Så høres SKRAPINGEN igjen. Denne gangen fra enda lenger opp i bygningen. Roy ser mot taket i korridoren. Ja, det kommer fra der oppe et sted, fra klokketårnet. Roy retter lyset fra lommelykten mot den mørklagte trappen som leder videre oppover.

ROY (cont'd)

Er det noen der?

(Pause)

Faen.

Han går mot trappene.

82 INT. BAKKE, MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Miriam kryper ut av sengen sin, og krabber på alle fire til et hjørne i rommet. Der setter hun seg, lukker øynene, og holder hendene for ørene sine.

83 INT. BAKKE - KLOKKETÅRNET - FORTLØPENDE

Denne delen av bygningen brukes ikke til noe. Lyset fra Roys lommelykt sveiper over støv og spindelvev som dekker kasser og gamle møbler som ingen husker.

Roy lyser rundt seg, uten å finne spor av noe levende.

Så dør lommelykten. Roy rister og banker på den, uten resultat. Han står der i mørket.

ROY

Faen.

Noe beveger seg i øyekroken hans. Roy klarer ikke å se hva det er, men noe levende rører på seg i skyggene.

84 EXT. BAKKE - FORTLØPENDE

Lyspæren i gatelykten utenfor sanatoriet eksploderer. Samtidig hører vi Roy SKRIKE fra klokketårnet.

Deretter høres et brutalt KRÆSJ, og Roy kommer ramlende ut et vindu i tårnet. Kroppen hans faller ti meter og treffer bakken med et grotesk KNAS.

Så er det helt stille ved Bakke Sanatorium.

85 INT. BAKKE - DAG

Sara sitter på en benk i resepsjonen og stirrer foran seg. PLEIERE og POLITIFOLK haster til og fra rundt henne, men hun enser ingenting. En mann i frakk setter seg ned ved siden av henne. Inspektør Torgersen. Han rekker Sara en rykende varm kaffekopp, og tar av seg hatten.

TORGERSEN

Hvordan går det med deg?

SARA

Jeg skulle ha vært her.

(Pause)

Jeg skulle ha vært på vakt.

TORGERSEN

Ingen av pasientene har hørt noe. Ingen har sett noe. Det er litt rart. Det må tross alt ha laget en del bråk da han knuste vinduet.

SARA

Det er min skyld.

TORGERSEN
Hvorfor det?

SARA
Han skulle ikke vært her alene.

TORGERSEN
Hadde du noen grunn til å tro at han skulle gjøre noe slikt?

SARA
Det er ikke det jeg mener.

TORGERSEN
Hva da?

SARA
Jeg burde være her når ting er litt... utenfor rutinene.

TORGERSEN
Den blir kald.

Sara ser på ham. Torgersen gestikulerer mot kaffekoppen i Saras hånd. Hun registrerer endelig at hun holder i den, og tar en slurk.

TORGERSEN (cont'd)
Han knuste vinduet, heller enn å åpne det. Men folk gjør ofte rare ting når de er opprørte.

SARA
Vi burde ikke ha ham her. Mannen fra fjorden. Siden han kom hit...

TORGERSEN
Jeg kan ikke tenke meg noe bedre egnet sted.

SARA
En celle på politihuset.

TORGERSEN
Han har ikke gjort noe galt. Ikke noe vi vet om.

SARA
Han kan være farlig likevel.

TORGERSEN
Og det gjør ham annerledes enn de fleste andre her inne?

SARA
Han sover aldri.

TORGERSEN
Er det mulig å fabrikkere en slik
tilstand?

Sara rister på hodet.

TORGERSEN (cont'd)
Er det mulig å late som?

SARA
Du har sett prøvene. Ingen
kroppsfunksjoner er normale.

TORGERSEN
Da kan han ikke være farlig.

Inspektøren reiser seg for å gå.

TORGERSEN (cont'd)
Vi kan ikke gjøre noe før han
begynner å prate. Det er
blindgater i alle andre
retninger. Ingen ID, ingen som er
meldt savnet. Vi må stole på
dere.

SARA
Hva med han som døde? Den gamle?

Torgersen rister på hodet.

TORGERSEN
Det er som om de begge har
passert helt ubemerket gjennom
historien. Til nå.

Han setter på seg hatten igjen, og går.

86 EXT. ST OLAVS HOSPITAL - DAG

Alle bygninger i byen blir bleke i det skarpe sollyset,
som om solens lave vinkel suger til seg alle farger.

87 INT. ST OLAVS HOSPITAL, KJØLELAGERET - DAG

Daniel og assistenten hans, Kristin, går gjennom
sykehusets KJØLELAGER. På begge sider er skapdører i
rustfritt stål fra gulv til tak.

DANIEL
Skap 32.

KRISTIN
(sjekker papirene)
Uidentifisert mann. Anslått alder
60 år.

Daniel åpner skapet merket 32, og trekker fram liket som ligger innenfor. Han tar av det hvite lakenet som dekker kroppen til den eldre mannen som ble funnet i robåten.

DANIEL

Formalin.

Kristin går til et trillebord og henter en flaske med klar væske og ei stor sprøyte. Hun legger dem fra seg på stålplaten ved likets fotende.

DANIEL (cont'd)

Masker til begge.

Kristin nikker og henter to ansiktsmasker. De tar dem på.

Daniel fyller sprøyten med formalin og begynner å injisere kroppen ved kragebeinet.

KRISTIN

Hvor lenge kan uidentifiserte lik ligge før de begravnes eller kremeres?

DANIEL

Det er ingen klare regler på det. I noen tilfeller, forlatte spedbarn og lignende, har likene ligget på kjølelager i et år.

Han rekker sprøyten til Kristin. Hun fyller den med mer formalin.

Sprøytespissen føres under huden på liket.

Sprøyten tømmes for væske.

88 INT. BAKKE, MIRIAMS ROM - DAG

Miriam sitter oppreist i sengen sin og blar i et magasin. Hun studerer bildene, menneskene, leter etter noe som kan passe collagen på veggene hennes.

Sara står i døråpningen og ser på henne.

SARA

Fikk du sovet noe i natt?

Miriam nikker.

SARA (cont'd)

Ingen vonde drømmer?

Miriam rister på hodet. Sara går til sengen, og setter seg på sengekanten.

MIRIAM
Jeg drømte ingenting.

SARA
Miriam. Roy... Han...

Miriam ser på Sara, og legger bladet i fanget.

MIRIAM
Jeg vet det.

SARA
Jeg vet jo at du og Roy ikke
alltid kom overens. At han ikke
forsto hvordan du har det.

MIRIAM
Roy var grei.

SARA
Har du virkelig sovet?

MIRIAM
Jeg drømte ingenting. Det er helt
stille. Ingen stemmer. Ikke noe
bråk. Ingen røde øyne.

Sara smiler til henne og stryker en hånd over kinnet
hennes. Miriam smiler blekt tilbake.

Så legger Sara merke til noe med Miriams øyne. Hun lener
seg nærmere, mens hun hever Miriams venstre øyelokk med
tommelen.

MIRIAM (cont'd)
Hva er det?

Sara tenker seg om et øyeblikk. Så lener hun seg tilbake
og smiler.

SARA
Ingenting. Ingenting.

89 INT. ST OLAVS HOSPITAL, OBDUKSJONSSALEN - DAG

Sara og Daniel står sammen i det grelle lyset på
obduksjonssalen. Daniel nikker mot bordet midt i rommet.

DANIEL
Han lå der. Så reiste han seg
bare opp. Uten videre.

SARA
Og du var den eneste som så det?

DANIEL

Det er ikke helt korrekt
prosedyre, men noen ganger er vi
tomme for arbeidskraft. Du
kjenner sikkert til problemet.

SARA

Skal du... Roy?

DANIEL

Ikke alene.

(Pause)

Beklager. Jeg mente ikke...

Sara går nærmere obduksjonsbenken, som om hun håper at den
skal kunne fortelle henne noe hun har bruk for.

SARA

Jeg har en pasient. Miriam. Hun
har vært hos meg et par år. Den
siste tiden synes jeg vi har
gjort fremskritt. Men siden den
dagen, siden han våknet her, har
ting vært annerledes.

DANIEL

Tilbakefall er vel ikke uvanlig?

SARA

Det jeg sier er at Miriam begynte
å oppføre seg annerledes med det
samme... klienten din... meldte
seg på igjen.

DANIEL

Jeg har undersøkt noen bøker. Det
kan hende det finnes en
sammenheng.

SARA

Mellom Miriam og ham?

DANIEL

I hvert fall mellom ham og
historien til Munkholmen.

SARA

Du tror også at han kom derfra?

DANIEL

Jeg ser ikke hvor ellers.

Sara rister på hodet.

SARA

Du bør snakke med presten. Jeg
leter etter andre forklaringer.
Ikke overtro og magi.

DANIEL

Presten?

SARA

I Nidarosdomen. Han er også opptatt av Munkholmen. Alle har visst fått en fiksering på den.

Sara går mot døren.

DANIEL

Du burde være der om natten.

Sara stopper.

SARA

Jeg har visst ikke noe valg. Vi har gått tomme for arbeidskraft.

Hun går ut døren. Daniel ser etter henne.

90

EXT. NIDAROSDOMEN - DAG

Det røde sollyset farger fasaden på katedralen, som om den er laget av mørkerosa stein. Daniel kommer gående over grusplassen foran inngangen. Ved kirkeveggen står Presten og venter på ham. De håndhilser uten å nevne navn.

DANIEL

Takk for at du ville treffe meg.

PRESTEN

Det er jeg som skal si takk. Du forstår kanskje at det ikke er så mange som tar disse tingene alvorlig?

DANIEL

Vel, du kan si at jeg hadde en opplevelse som åpnet sinnet mitt.

PRESTEN

Han sa ikke noe da han våknet?

DANIEL

Ingenting. Ville du ha forventet et utsagn av noe slag?

PRESTEN

Skjedde det noe annet?

DANIEL

Jeg kunne ikke unnlate å legge merke til at det rant blod fra øynene hans. Røde tårer.

Presten ser forbi Daniel, ut i luften.

DANIEL (cont'd)

Jeg antar at det har en religiøs betydning. Hvis man tror på slikt.

PRESTEN

Jeg vet ikke.

Presten snur seg og går. Daniel følger etter ham. De rusler rundt domkirken mens de prater.

PRESTEN (cont'd)

Fortell meg hva du vet.

DANIEL

Veldig lite. Men jeg forstår at det finnes en forbindelse mellom Munkholmen og en dolk som ligger gjemt i dommen et sted. Jeg hadde håpet at du kunne fortelle meg hva som ligger bak.

PRESTEN

Den er borte.

DANIEL

Borte?

PRESTEN

Den morgenen de to ble funnet i robåten, så oppdaget jeg at kniven er borte. Den lå gjemt i en krypt under bygningen.

DANIEL

Hvor mange har tilgang dit?

PRESTEN

Bare to personer. Meg selv og feltlederen for restaureringsarbeidet.

DANIEL

Kunne andre ha tatt seg inn, med en stjålet nøkkel?

PRESTEN

Da måtte de først finne ut hvor krypten ligger.

DANIEL

Er den hemmelig?

PRESTEN

Alle museer holder magasinene sine skjult, vet du. Det har bare vært fagfolk der den siste tiden.

DANIEL

Nå nylig?

PRESTEN

For omtrent tre uker siden fikk vi besøk av en forsker fra Sverige. Han var veldig interessert i krypten og tingene vi har der.

En VIND rusker i trærne. Himmelen skyer over.

91 INT. PRESTENS KONTOR - DAG

Presten sitter bak skrivebordet sitt. Foran seg har han en loggbok som han undersøker.

PRESTEN

Her har vi det. En professor i arkeologi. Fra Uppsala.

Daniel lener seg over Prestens skulder.

DANIEL

Så han kniven?

PRESTEN

Nei, han fotograferte gammelt seremonisølv. Nattverdsbeger og lignende ting.

DANIEL

Var han noen gang alene i krypten?

Presten myser med øynene.

PRESTEN

Jeg husker ikke.

92 INT. ET KONTOR PÅ PUBLIKUMSSENTERET - DAG

Presten, Daniel og en SIKKERHETSVAKT sitter ved en TV-monitor og ser på overvåkningsopptak.

PRESTEN

Vi gikk til resepsjonen for å hente et besøkendebevis til ham.

SIKKERHETSVAKT

Husker du når?

PRESTEN

Det må ha vært like etter ti.

Vakten spoler opptaket fremover.

PRESTEN (cont'd)
Der. Stopp der.

Vakten pauser opptaket.

PRESTEN (cont'd)
Det er ham.

DANIEL
Kan vi zoome inn?

Vakten zoomer inn på mannens ansikt. Bildet er kornete og uklart, men Daniel kjenner ham igjen. Han reiser seg.

PRESTEN
Hva er det?

DANIEL
Han er ikke en professor fra Uppsala, men jeg har sett ham før.
(Pause)
Jeg obduserte ham for to uker siden.

Mannen på overvåkningsbildene er den eldre mannen som ble funnet omkommet i robåten på fjorden.

93 EXT. BAKKE SANATORIUM - KVELD

En blodrød solnedgang over Bakke. På denne årstiden blir himmelen nesten lilla når kvelden kommer.

94 INT. BAKKE, MIRIAMS ROM - KVELD

Sara sitter i en stol og ser på Miriam som står barbeint i sengen sin og tegner på bildene hun har hengt på veggen. Bildene av Nidarosdomen har fått plass sammen med alt det andre, og Miriam er dypt konsentrert i arbeidet. Hun tegner symboler vi ikke forstår, på kryss og tvers fra det ene bildet til det andre.

På et gammelt bilde av Munkholmen skriver hun med rød skrift: *draco*

Når hun er ferdig, skritter hun ned fra sengen og betrakter verket på et par meters avstand.

MIRIAM
Kan jeg få treffe ham?

SARA
Hva?

MIRIAM

Kan jeg få treffe mannen der oppe
i andre etasje?

SARA

Hvem mener du?

MIRIAM

Mannen som ikke snakker.

Sara vet ikke hvordan hun bør reagere.

MIRIAM (cont'd)

Jeg har lyst til å snakke med
ham.

95 EXT. TRONDHEIMSFJORDEN - KVELD

Under den mørknende himmelen tøffer Vaktmesterens snekke
over fjorden med kurs for Munkholmen. Sjøen er opprørt og
båten ruller i bølgene.

I baugen står Daniel og stirrer mot Munkholmen. Han
grøsser i den kalde aprillufta, og knepper igjen jakka.

Ved roret i førerhuset står Vaktmesteren og tenner pipa.
Han tar et magedrag, og så bretter han sammen en tusenlapp
og stikker den i brystlomma si.

96 INT. BAKKE, PASIENTENS ROM - KVELD

Han sitter der han alltid sitter, i stolen ved vinduet,
med blikket festet på den mørke sjøen og uværsskyene som
truer.

Nå ser vi at blikket hans flakker, som om det leter etter
noe som er vanskelig å få øye på der ute.

Det KNEPPER i låsen, og døren til rommet går opp. I
døråpningen kommer Miriam til syne. Hun blir stående og se
på mannen ved vinduet en liten stund, før hun går inn. Bak
henne kommer Sara og lukker døren etter seg.

Miriam setter seg på sengen. Hun tar ikke øynene fra
Pasienten. Sara blir stående ved døren og betrakte de to.

Miriam strekker ut en hånd og berører Pasienten på
underarmen. Han reagerer ikke, men Miriam trekker raskt
hånden tilbake, som om hun får støt. Pasientens øyne
fortsetter å flakke over sjøen, som om det som skjer rundt
ham i rommet er en fantasiverden, gjemt i tåke.

MIRIAM

Jeg heter Miriam.
(Pause)

(MORE)

Hva heter du?

Sara lener ryggen mot døren, og følger med. Miriam holder øynene festet på Pasienten.

97 EXT. BRYGGA PÅ MUNKHOLMEN - KVELD

Daniel hopper i land, og fortøyer båten med et tau
Vaktmesteren kaster til ham. Så slukker Vaktmesteren
båtmotoren og Munkholmen er stille. Vi hører bare lyden av
BØLGER som slår mot svabergene.

98 EN ILD I MØRKET

En fyrstikk tennes og holdes mot veken i en parafinlampe.

99 INT. TÅRNET PÅ MUNKHOLMEN - KVELD

Vaktmesteren gir lampen til Daniel, og finner frem ei
lyspære fra en pappeske ved inngangsdøren.

Vaktmesteren peker mot den lave døra som leder ned til
FANGEHULLET. Daniel holder parafinlampen foran seg og
fører an ned trappene. De to skikkelsene slukes av mørket.

100 INT. BAKKE, PASIENTENS ROM - KVELD

Miriam prater til Pasienten.

MIRIAM

Jeg bor nede i første etasje.

(Pause)

Jeg har vært her i to år snart.

(Pause)

Jeg liker å ta bilder og tegne.

Det virker som om Pasienten anstrenger seg for å ikke la
seg forstyrre av henne. Han blunker stadig raskere.

MIRIAM (cont'd)

Jeg var glad da jeg var liten.

(Pause)

Men det er ganske fint her også.

(Pause)

Du er heldig som har utsikt over
fjorden.

(Pause)

Det har ikke jeg.

101 INT. FANGEHULLET PÅ MUNKHOLMEN - KVELD

Lyset fra parafinlampa flakker over de fuktige steinveggene. Vaktmesteren finner frem til lysarmaturet på veggen, og begynner å skru ut den gamle lyspæren.

Daniel undersøker sotflekken på gulvet. Han ser tankefullt på håndavtrykkene. Så ser han nærmere på veggen like ved.

Vaktmesteren har satt i den nye lyspæren. Rommet lyser opp.

Daniel blåser ut parafinlampen. Samtidig får han øye på noe i steinveggen like ved. Han går nærmere. Det er skaftet på en kniv. En kniv som STÅR FAST I FJELLET.

Daniel tar tak i knivskaftet. Kniven står bom fast. Han setter fra seg parafinlampen på gulvet, og griper tak i knivskaftet med begge hender.

I det han trekker i kniven, begynner lyspæren å SUMME. Den lyser sterkere. Stadig sterkere. Så ryker pæren med en LYD AV GLOVARMT GLASS. Rommet er aldeles mørkt.

102 INT. BAKKE, PASIENTENS ROM - KVELD

Miriam lener seg forover, mot Pasienten.

MIRIAM

Jeg tror jeg vet hvem du er.

(Pause)

Båten din kom fra Munkholmen.

(Pause)

Du kom fra Munkholmen.

(Pause)

Et stetit supra arenam maris.

PLUTSELIG SNUR PASIENTEN PÅ HODET OG SER RETT PÅ MIRIAM. Bevegelsen er så kontrollert og overlagt at Sara skvetter. Han borer øynene sine i Miriams.

Og så åpner han munnen. Og prater.

PASIENTEN

Et proiectus est draco ille
magnus serpens antiquus qui
vocatur Diabolus et Satanas qui
seducit universum orbem proiectus
est in terram et angeli eius cum
illo missi sunt et audivi vocem
magnam in caelo dicentem nunc
facta...

Den stumme Pasienten har blitt en ustoppelig strøm av ord. Latinske ord. Han tar ikke øynene fra Miriam, som borer hendene sine fast i madrassen hun sitter på. Sara stirrer som hypnotisert på Pasienten.

PASIENTEN

...est salus et virtus et regnum
 Dei nostri et potestas Christi
 eius quia proiectus est accusator
 fratrum nostrorum...

Ordstrømmen har ingen ende. Miriam lukker øynene, holder seg fast i madrassen, og begynner å SKRIKE. Lyden rister Sara tilbake til seg selv. Hun roter i lommene sine og henter fram en liten diktafon. Hun trykker play, og den lille maskinen fanger Miriams skrik og Pasientens ord. Han hever stemmen for å overdøve henne.

PASIENTEN (cont'd)

...qui accusabat illos ante
 conspectum Dei nostri die ac
 nocte at ipsi vicerunt illum
 propter sanguinem agni et propter
 verbum testimonii sui et non
 dilexerunt animam suam usque ad
 mortem propterea laetamini caeli
 et qui habitatis in eis vae
 terrae et mari quia descendit
 diabolus ad vos habens iram
 magnam sciens quod modicum tempus
 et stetit supra arenam maris

103 EXT. NIDARSDOMEN - FORTLØPENDE

Pasientens messende STEMME henger igjen, som om det er gargoylene på kirkebygningen som gir lyd fra seg etter hundrevis av år fanget i stum stein.

104 INT. NIDARSDOMEN - FORTLØPENDE

Presten er alene i det store kirkerommet da lyden av Miriams SKRIK later til å fare langs taket, fra den ene enden av hallen til den andre. Så er det stille igjen. Presten ser seg rundt, som om han brått har blitt engstelig for hva som gjemmer seg i skyggene.

105 INT. FANGEHULLET PÅ MUNKHOLMEN - KVELD

Vaktmesteren tenner en fyrstikk. Han plukker opp parafinlampa og tenner den igjen. Daniel trekker fremdeles i kniven, og den begynner å gi etter. Så greier Daniel å tvinge dolken ut av steinen, med et lite regn av gnister.

Vaktmesteren og Daniel stirrer på den gamle kniven i lyset fra parafinlampa.

106 EXT. BRYGGA VED RAVNKLOA - KVELD

Vaktmesterens båt har lagt til kai. Daniel hopper i land med en tøybylt under armen. Han haster opp landgangen.

107 INT. DANIELS BIL - KVELD

Daniel sakker litt av på farten i det han passerer Nidarosdomen.

I passasjeretsetet ligger tøybylten. Skjeftet på KNIVEN han fant i fangehullet stikker ut gjennom en fold i tøyet.

Gargoylene stirrer blankt etter ham fra tårnene på vestfronten av katedralen. På himmelen ruller opprørte skyer forbi.

Daniel øker farten, og kjører mot sykehuset.

108 INT. MIRIAMS ROM - KVELD

Miriam ligger i sengen og sover en urolig, medisinerert søvn. Øynene flakker bak øyelokkene hennes.

Sara står ved veggen med Miriams collage. Hun har armene i kors og søker med blikket over mønsteret av bilder og tegninger. Leter etter noe som kan hjelpe henne å forstå Miriams tilstand.

En lege sitter ved sengekanten. Han tar en blodprøve fra Miriams arm.

LEGEN

Dere får resultatene i morgen tidlig.

SARA

Hva kan det være?

LEGEN

Jeg finner ingenting umiddelbart galt. Pulsene er normal, blodtrykket. Hun har ikke feber. Ingen ytre symptomer.

SARA

Men øynene hennes. De har skiftet farge. De var blå.

LEGEN

Kanskje du husker feil. Mange pasienter å holde styr på.

Legen reiser seg. Han pakker utstyret sitt og blodprøven i vesken han har med seg.

LEGEN (cont'd)

Du vil lettere finne riktig diagnose enn jeg kan. Hun er på ditt felt.

Legen forlater rommet.

Sara går til Miriam. Hun trekker forsiktig opp det ene øyelokket hennes. Øyet flakker hvileløst hit og dit. Pupillene er store, bevisstløse. Irisen er mørk brun.

Brått slutter Miriam å bevege øynene. Det er som hun stirrer på Sara.

SARA

Miriam? Er du våken?

Miriam svarer ikke. Sara lukker øyet hennes igjen.

109 INT. KJØLELAGERET PÅ ST OLAVS HOSPITAL - DAG

Et skap åpnes. En bære trilles ut. Vi ser Roys bleke dødsmaske.

Liket trilles ut av en PORTØR.

110 INT. OBDUKSJONSSALEN - DAG

Portøren triller liket inn. Daniel står ved instrumentskapet og finner frem skalpeller og verktøy. Han legger instrumentene på et trillebord. Innerst i hjørnet av skapet ligger KNIVEN FRA FANGEHULLET. Daniel setter en stor eske med gasbind foran kniven. Så lukker han skapet og låser det.

Kristin står ved obduksjonsbordet og trekker på seg gummihansker. Daniel kommer til, og sammen med portøren får de flyttet liket over på obduksjonsbordet. Kristin plasserer hodeholderen under nakken på liket. Daniel bretter sammen likkledet og legger det på trillebordet.

Portøren forlater rommet.

Daniel starter båndspilleren som ligger på trillebordet og nikker til Kristin. Hun tar på seg vernebriller og leser fra noen dokumenter hun har i hånden.

KRISTIN

Avdøde er Roy Mathiassen. 38 år. Funnet død ved arbeidsplassen morgenen den 2. april. Politiets åstedsrapport konkluderer med selvdrap.

Daniel trekker på seg gummihandsker og tar på vernebriller. Det er som om han venter at Roy skal trekke pusten og reise seg opp. Han nøler, og Kristin stirrer på ham. Daniel samler seg.

DANIEL

La oss komme i gang.

Patologene snitter opp liket. Daniel trekker et lettelsens sukk da det først snittet med skalpellen er unnagjort.

DANIEL (cont'd)

Dødsårsaken ser ut til å være nakkebruddet. Han må ha omkommet med en gang han traff bakken.

KRISTIN

Han hoppet fra tårnet der oppe?

DANIEL

Hoppet? Det er opp til å politiet å finne ut.

De veier indre organer.

Tiden går.

KRISTIN

Daniel? Se her.

Kristin er i ferd med å ta ut hjertet. Daniel kommer nærmere.

KRISTIN (cont'd)

Ser du denne misfargingen. Er ikke det et tegn på...

Daniel fatter interesse for Kristins funn. Han tar instrumentene han trenger fra trillebordet, og bruker vernebriller med lupe.

DANIEL

La oss følge denne arterien.

KRISTIN

Der. En blokkering, ikke sant?

De ser på hverandre.

KRISTIN (cont'd)

Et infarkt?

DANIEL

Et kraftig et.

Daniel jobber videre, mens Kristin står tankefull ved siden av.

KRISTIN

Så, han må ha fått infarkt
først. Og så... Begikk han
selvmord...

Daniel stanser opp og ser på Kristin.

DANIEL

Vet du, jeg trenger noen flere
reagensrør. Kan du hente noen på
lageret?

Kristin nikker og går mot døren. Hun vrenger av seg de
blodige gummihanskene og kaster dem på vei forbi
søppeldunken. Daniel ser etter henne til hun er ute og har
lukket døren etter seg.

Så vender han tilbake til liket, og jobber raskt. Han tar
prøver som han legger i plastikkbeholdere.

DANIEL (cont'd)

Ikke bare ett infarkt. Fem.
Samtidig.

111 INT. PASIENTENS ROM PÅ BAKKE - DAG

Sara sitter på en stol ved døren og ser på Pasienten. Han
ligger med øynene lukket, tilsynelatende i dyp søvn.

Sara tar frem båndopptakeren og starter den.

Vi hører Pasientens LATINSKE MESSING fra tidligere.

Sara reiser seg og går nærmere Pasienten. Hun legger
båndopptakeren på puten, like ved Pasientens hode. Hun ser
på ham.

Etter litt merker hun at Pasientens øyne har begynt å
bevege seg. Stadig raskere bak øyelokkene. Akkurat som
Miriam.

Sara tar frem en liten lommelykt fra frakken. Hun åpner
Pasientens ene øye og lyser på det.

Øyet flakker vilt fra side til side. Sara ser nærmere.

Øynene hans er blå.

Blå som Miriams var før.

Har de alltid vært blå?

- 112 INT. OBDUKSJONSSALEN - DAG
- Patologene avslutter obduksjonen.
- Indre organer legges på plass. Snittene sys igjen med grove sting.
- Portøren kommer tilbake.
- Liket løftes over på båren og trilles bort.
- Patologene vasker bort blod, og gjør instrumentene klare for koking.
- 113 INT. ET KONTOR PÅ BAKKE - KVELD
- Sara står ved ei tavle med vaktlister. Hun skriver opp seg selv på nattevakt.
- Så setter hun på kaffetrakteren.
- Utenfor vinduet er det mørkt.
- Månen ligger lavt over Munkholmen.
- 114 EXT. SYKEHUSET - KVELD
- Det er mørkt og stille utenfor sykehuset.
- I etasjen med laboratorier er alle vinduene mørke.
- Unntatt ett.
- 115 INT. ET LABORATORIUM - KVELD
- Daniel sitter ved et mikroskop. Han plukker vevprøver ut av plastikkbeholderne han tok med fra obduksjonen av Roy. Han legger prøvene under mikroskopet.
- Vi ser det Daniel ser.
- En arterie. Blokkert av noe fremmed. Noe mørkt.
- 116 INT. EN KORRIDOR PÅ BAKKE - KVELD
- Sara går langs korridoren med en kopp kaffe i hånden. Mobilen hennes RINGER.
- SARA
- Hallo?

DANIEL
(fra telefonen)
Hvordan går det med henne?

SARA
En lege var her og undersøkte
henne tidligere. Tok prøver. Vi
får svar i morgen.

DANIEL
(fra telefonen)
Sara. Jeg har nettopp obdusert
pleieren som døde.

SARA
Roy?

DANIEL
(fra telefonen)
Han hadde nakkebrudd fra fallet.

SARA
Der har du det. Ikke noe
overnaturlig.

117 INT. ET LABORATORIUM - FORTLØPENDE

Daniel står ved vinduet og ser ut i mørket.

DANIEL
Men vi fant noe. Jeg har ikke
skrevet det i rapporten.
(pause)
Roy hadde fem ulike blodpropper
rundt hjertet. Fem infarkt. Han
var død før han . . . falt.

SARA
(fra telefonen)
Har du varslet politiet om dette?

DANIEL
Nei. Jeg har aldri sett slike
blodpropper før.
(pause)
Årene hans var blokkert av
koagulert blod. Noen andres blod.

118 INT. EN KORRIDOR PÅ BAKKE - FORTLØPENDE

SARA
Størknet blod? Hvordan er det
mulig?

DANIEL
(fra telefonen)
Sara, hør, jeg må undersøke noe.
Jeg ringer deg senere.

SARA
Daniel?

Han har lagt på. Sara står utenfor Miriams rom. Hun legger mobilen i lomma.

119 INT. ET LABORATORIUM - KVELD

Daniel leter gjennom hyller med prøver som skal analyseres. Omsider finner han et rør med blod merket med MIRIAMS NAVN. Han tar det med seg.

Daniel undersøker blodprøven. Han tar samtidig prøver fra det størknede blodet som tok livet av Roy.

Prøvene sammenlignes.

De er IDENTISKE.

120 INT. MIRIAMS ROM - KVELD

Sara står ved Miriams seng. Jenta puster tungt og i en ujevn rytme.

121 EXT. UTENFOR SYKEHUSET - KVELD

Daniel kommer ut av sykehuset og småløper til bilen sin. Det har begynt å blåse opp. Daniel setter seg i bilen og kjører avgårde i hast.

TORDEN BULDRER i det fjerne.

122 INT. PASIENTENS ROM - FORTLØPENDE

Den katatoniske Pasienten ligger i sengen, med puter bak ryggen. Han ser ut til å være i dyp søvn. Rommet er mørkt.

Stille.

TORDEN i det fjerne.

En bevegelse. Han rører en finger.

Pasienten åpner øynene.

123 INT. MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Sara sitter på en krakk ved Miriams seng. Brått begynner Miriam å mumle. Sara lener seg nærmere.

Miriam hvisker noe, om og om igjen. Sara klarer ikke å høre hva hun sier.

Har hun et av sine grufulle mareritt igjen?

124 INT. EN KORRIDOR PÅ BAKKE - FORTLØPENDE

Vi ser inn i ulike rom. PASIENTER våkner til liv. De flokker til dørene. Står og venter.

125 LÅSEN PÅ EN DØR

åpnes med et smell.

126 INT. EN KORRIDOR PÅ BAKKE - FORTLØPENDE

Låser åpnes hele veien nedover korridoren.

Så glir alle dørene opp.

127 SARAS ØYNE

stirrer ut i korridoren gjennom den åpne døren til

128 INT. MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Sara lukker døren.

Miriam svetter og vrir seg i sengen. Sara legger en våt klut på pannen hennes. Så ser hun mot døren med bekymret mine. Korridoren utenfor er stille.

129 INT. VAKTROMMET PÅ BAKKE - FORTLØPENDE

En NATTEVAKT sitter over en PC. Han nipper kaffe og leser nettavisene med søvnige øyne.

Han legger ikke merke til PASIENTENE som går forbi i korridoren utenfor.

130 EXT. UTENFOR INSTITUSJONEN - FORTLØPENDE

Daniel parkerer bilen halvveis på fortauet. Han går ut av bilen, slamrer igjen døren, og skynder seg til hovedinngangen.

Han løper opp trappa og røsker i inngangsdøren. Den er låst. Han ser seg rundt. Alle vinduene på fasaden er mørke. Han plukker mobiltelefonen opp av lommen, og går til hjørnet av bygningen. Han går til en sidedør, samtidig som han finner fram Saras nummer for å ringe henne.

Døren er ulåst.

Daniel legger mobilen tilbake i lommen, og går inn.

131 INT. PASIENTENS ROM - FORTLØPENDE

I det mørke rommet aner vi at mannen i senga beveger seg.

En brå bevegelse. Et DUNK. Deretter stillhet.

Utenfor lyser et lyn opp i det fjerne. I det kortvarige, bleke lyset, ser vi at sengen er tom.

Så er det mørkt igjen. TUNG PUST.

Vi beveger oss til den andre siden av sengen, mot vinduet.

En mørk skikkelse ligger på gulvet.

Lynet lyser opp gjennom vinduet nok en gang. Vi ser Pasienten komme seg opp i knestående. Han begynner å mumle.

Han reiser seg i mørket. Tordenen BRAKER over himmelen utenfor. Pasienten går sakte mot døren. Han strekker på muskler han ikke har brukt på lang tid.

Døren til rommet hans står åpen.

Han går ut.

132 INT. MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Brått sperrer Miriam opp øynene. Hun SNERRER mellom sammenbitte tenner, og ser mot døren.

Sara snur seg.

Dørhåndtaket beveger seg. Noen er på vei inn. Sara reiser seg for å blokkere døren.

For sent.

Da Sara ser det er Daniel som kommer inn reagerer hun med en blanding av lettelse og sinne.

SARA
Hva gjør du her?

DANIEL
Jeg har gjort noen tester. Sara,
du kommer ikke til å tro dette.

Sara drar ham inn i rommet, før hun lukker døren bak ham.

Daniel blir stående og se på Miriam. Hun stirrer hatsk tilbake.

SARA
Daniel?

DANIEL
Jeg testet blodet. Det er Miriams
blod.

Sara og Daniel ser på hverandre.

DANIEL (cont'd)
Blodproppene i Roys årer.

SARA
Hvordan kan . . .

De blir avbrutt av at Miriam setter i et SKJÆRENDE SKRIK. I det samme blinker lyset i taket raskt, før pæren knuses og rommet blir mørkt. Fotografiene på veggen løsner og sprer seg utover rommet, som drevet av en vind ingen av dem kjenner.

Sara forsøker å roe ned Miriam. Jenta stirrer vilt på henne med svarte øyne, og SKRIKER med en unaturlig mørk stemme. Sara forsøker å holde henne fast til sengen. Miriam griper tak i underarmene hennes, og klorer seg fast med neglene. Bloddråper renner på det hvite lakenet.

Daniel går til døren. Låsen virker ikke. Utenfor står en flokk pasienter. De er helt mørke i blikket, ansiktene forvrengt i innbitte, rasende grimaser. Det er som om en ukjent makt har tatt kontrollen over dem.

Daniel griper en stol og blokkerer døren med den. Pasientene utenfor forsøker å bryte seg inn.

Gjennom vinduet i døren får Daniel øye på en skikkelse lenger borte i korridoren. Det er mørkt og vanskelig å se klart. Kan det være den ukjente pasienten som har våknet til liv?

Rett utenfor døren har en KRAFTIG, FLINTSKALLET PASIENT revet av seg kjortelen. Han river bort de andre fra døren, og tar fart fra motsatt side av gangen, som et angripende dyr.

Så skaller han hodet i glasset på døren med all kraft.

Blod. Sprekker i glasset. Den krakilske pasienten reiser seg fra gulvet, skal prøve igjen.

DANIEL

Fort! Vi må ut herfra!

SARA

Hva er det som foregår?

Sara kjemper fortsatt med å holde fast Miriam. Daniel hjelper henne, og de svøper lakenet stramt om jenta, så hun ikke kan bevege armene.

Nok en gang SMELLER det i døren. Glasset slår nye sprekker.

DANIEL

Vi må ut vinduet.

Sara åpner vinduet og ser ut. Det er 3-4 meter ned til bakken, men et vindfang med skråtak står like under dem. Daniel løfter Miriam bort til vinduskarmen.

DANIEL (cont'd)

Hopp ned på vindfanget. Du må ta henne imot.

Sara klatrer opp i vinduskarmen.

133 EXT. UTENFOR INSTITUSJONEN - FORTLØPENDE

Sara setter seg i vinduet, med bena ut. Så hopper hun ned på vindfanget og holder seg fast.

134 INT. MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Daniel strever med å løfte Miriam opp til vinduet. Hun stritter mot.

Bak dem knuses vinduet i døren med et SMELL. Glasskår SINGLER over gulvet. Armer strekkes inn, famler etter låsen.

Daniel har greid å løfte Miriam opp til vinduskarmen. I det han skal gi henne et dytt i retning Sara, biter Miriam tak i øret hans. Blodet renner. Daniel ROPER UT i smerte. Han dytter Miriam så hardt han klarer.

135 EXT. UTENFOR INSTITUSJONEN - FORTLØPENDE

Sara står på kanten av skråtaket for å ta imot Miriam. Hun klarer det så vidt, og legger tyngden sin oppå jenta for å holde henne i ro.

Hun kikker opp mot vinduet. Hun ser ikke Daniel. Hører ROP. En dør som sparkes inn.

Så kommer Daniel hoppende ut av vinduet, og lander ved siden av dem.

Han kaster ikke bort tid. Hopper direkte ned på bakken nedenfor vindfanget. Sara skyver Miriam utenfor, og Daniel tar imot henne.

Sara hopper etter.

En ELDRE, KVINNELIG PASIENT kommer hoppende ut av vinduet. Hun bommer på vindfanget og lander på asfalten. Fallet er for høyt. Kvinnen blir liggende, uten å kunne reise seg.

Daniel og Sara bærer en motstridig Miriam mellom seg. Daniels bil står like i nærheten.

136 INT. KORRIDOREN UTENFOR MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Pasienten kommer smygende ut fra skyggene. Han ser inn i Miriams rom. Innenfor er en samling hysteriske pasienter i ferd med å rasere rommet.

Brått stanser de samtidig. De snur seg mot Pasienten. Stirrer på ham med blottede tenner og kullsvarte øyne.

Et frosset øyeblikk.

Så løper han. Han forsvinner i enden av korridoren.

137 INT. UTENFOR VAKTKONTORET PÅ INSTITUSJONEN - FORTLØPENDE

Nattevakten prater i telefonen. Han er på vei i retning kaoset med RASLENDE nøkler i neven.

NATTEVAKTEN

Dere må sende noen med en gang.
Det er fullstendig kaos her.

Han runder et hjørne. I det samme blir han løpt ned av Pasienten. Nattevakten treffer gulvet med et SMELL. Pasienten snubler, men kommer seg videre.

138 EXT. UTENFOR INSTITUSJONEN - FORTLØPENDE

Den låste døren sparkes av hengslene. Pasienten kommer ut, ser seg rundt.

I enden av gata forsvinner baklysene på Daniels bil. Det HVINER i bildekk i det fjerne.

139 INT. KORRIDOREN UTENFOR MIRIAMS ROM - FORTLØPENDE

Nattevakten går rundt med lommelykten tent. Alt kaoset har stanset, like brått som det startet. Nå er alt stille.

Han lyser på pasienter som sitter helt urørlige på gulvet. Noen ligger i hauger av glasskår på gulvet. Noen ligger blødende på ryggen. Alle stirrer tomt ut i intet uten å blunke.

Det er som om noen har slått dem av.

140 EXT. UTENFOR INSTITUSJONEN - FORTLØPENDE

Den kvinnelige pasienten som hoppet ut av Miriams vindu ligger urørlig på bakken. Vi ser henne ovenfra. En stripe blod renner sakte fra hodet hennes og bortover asfalten. Den tiltakende VINDEN røsker i kjortelen hennes.

Alt er stille.

141 INT. DANIELS BIL - KVELD

Daniel sitter bak rattet. Trondheimsgatene suser forbi. Det er nesten ingen trafikk i gatene.

I baksetet sitter Sara med et fast grep rundt Miriam. Jenta er stille nå. Hun stirrer ut bilvinduet.

SARA

Det finnes en rasjonell forklaring på dette. Pasienter reagerer noen ganger i flokk. Massesuggesjon.

DANIEL

(i bakspeilet)

Sara. Den ukjente pasienten forsøker å nå fram til Miriam, av en eller annen grunn. Han vil drepe alle som står i veien for ham. Oss inkludert.

SARA

Han kan ikke stå bak alt dette. Han kan ikke engang spise uten hjelp.

DANIEL
Jeg så ham i korridoren. Da
pasientene angrep.

SARA
Hvordan? Hvordan gjør han dette?

DANIEL
Han har krefter. Noe vi ikke
forstår.

SARA
Hvorfor Miriam?

DANIEL
Jeg vet ikke.

Sara ser ut på bygningene i Trondheim sentrum.

SARA
Hvor drar vi nå?

DANIEL
Domkirken.

Miriam blunker. Hun vender hodet sakte og ser på Daniel.

SARA
Det er midt på natten. Det er
ingen der nå.

DANIEL
Bare de som ikke våger å være et
annet sted.

142 EXT. TRONDHEIMSGATER - FORTLØPENDE

Daniels bil suser forbi. Den stadig økende vinden røsker
tak i nakne grener. Tre kroner bøyer seg for kulingen som
kommer nordfra. Fra fjorden.

143 EXT. NIDAROSDOMEN - KVELD

Det lyser i et vindu oppe i det nordlige tårnet på
katedralen. Presten ser ut.

Nede i gata, tjue meter unna, stanser Daniel bilen.

144 INT. DANIELS BIL - FORTLØPENDE

Daniel finner frem noe fra hanskerommet som han legger i
lomma.

Sara åpner bakdøra, klar til å få Miriam ut av bilen.

Miriam stirrer mot Domkirken.

145 EXT. UTENFOR NIDAROSDOMEN -FORTLØPENDE

Daniel går ut av bilen og løper rundt til den andre siden. Han hjelper Sara med å få Miriam ut av bilen.

De lempet henne mellom seg og går til porten som leder inn til kirkegården.

I det de krysser terskelen, rykker Miriam kraftig til. Muskulene hennes står i spenn. Hun setter i et desperat SKRIK, og kjemper mot med alle krefter.

Daniel tar fram det han la i lomma. Det er ei sprøyte. Han setter den i Miriams hals.

Sara ser forvirret på Daniel. Miriam synker sammen, muskulene bedøvet av hurtigvirkende medikamenter.

DANIEL

Jeg tenkte vi fikk bruk for denne.

Miriam ligger på bakken nå. Ikke bevisstløs, men kraftløs, ute av stand til å stritte imot. Hun snerrer mot Daniel og Sara.

De løfter henne mellom seg og bærer henne mot kirken.

De har akkurat nådd fram til kirkeveggen, da en sidedør lenger bort åpnes. Det er Presten. Han vinker dem til seg.

146 INT. SKJULT KAPELL I NIDAROSDOMEN - KVELD

ET LITE KAPELL, skjult i den eldste delen av domkirken. Alterlysene og kandelabre lyser opp steinveggene. Den tunge tredøren åpnes. Presten kommer inn, fulgt av Sara og Daniel, med en kraftløs Miriam mellom seg. De legger henne fra seg på en benk inntil den ene veggen.

I enden av rommet står et alter i solid stein. På veggen bak henger den korsfestede Kristus - et slitt krusifiks i tre. I hjørnet ved siden av alteret ligger en madrass og en sovepose, og bokser med hermetikk står her og der.

Presten kneler ved siden av Miriam og legger hånden på panna hennes. Miriam ynker seg og flekker tenner.

SARA

Er hun trygg her? Er dørene låst?

Presten ser opp på Sara uten å svare.

DANIEL

Han har rømt fra Bakke. Det var en slags oppstandelse der. Et opprør.

Presten reiser seg og går til vinduet. Han studerer mørket utenfor. Sara og Daniel ser på hverandre.

PRESTEN

(med ryggen til dem)

Jeg har studert ritualene. Og jeg har lest vokternes dokumenter. Igjen og igjen. Fangen fra Munkholmen er ustoppelig, om den skulle slippe fri.

SARA

Han er der ute nå.

Presten snur seg mot dem og ser på Daniel

PRESTEN

Uten vokternes dolk har vi intet håp.

Daniel puster frostrøyk i det kalde rommet. Det er helt stille, bortsett fra Miriams HESE ÅNDEDRAG.

DANIEL

Jeg vet hvor den er. Jeg har den på sykehuset.

Daniel gir bilnøkklene sine til Sara.

DANIEL (cont'd)

Jeg løper og henter den.

SARA

Hva skal vi med en dolk?

Daniel åpner døra, og har et kort sekunds øyekontakt med Sara, før han går ut.

Døren slår igjen bak Daniel, og Presten begynner forberedelser til et rituale.

SARA (cont'd)

Hva er det du gjør?

PRESTEN

Vi må foreta en eksorsisme.

SARA

Eksorsisme? Vi kom hit for å gjemme henne. Fra ham.

PRESTEN

Det er ikke ham. Det er henne.
Det er her inne.

Presten legger en hånd på Miriams bryst og den andre på hodet hennes. Miriams hals lager en frastøtende lyd, som SURKLINGEN i en våt myr. Presten skjærer en grimase, og trekker til seg hendene.

SARA

Miriam?

PRESTEN

Hun har ikke mye tid.
(Lukker øynene)
Ja... Den er her.

SARA

Vi må ringe politiet.

Sara henter telefonen sin opp fra ei lomme og begynner å taste. Presten åpner øynene, langer ut med full kraft, og slår telefonen ut av Sara sitt grep. Den SMELLER i steingulvet.

Presten bøyer seg etter telefonen.

PRESTEN

Jeg beklager, Sara.

Så KNUSER han telefonen mot gulvet med all sin kraft. Sara stirrer på ham. Guds mann skremmer henne.

PRESTEN (cont'd)

Det er bare jeg som kan hjelpe
henne nå. Du har hatt mange nok
forsøk. Politiet er hjelpeløse.
Vær så snill. Hjelp meg.

SARA

Og dette har du gjort før?

PRESTEN

Nei. Lenge var ikke demoner og
besettelser en del av min tro.

SARA

Demoner. Besettelser. Vi kaller
det psykiske lidelser nå.

PRESTEN

Hva er forskjellen akkurat nå? Se
på henne.

SARA

Dette er et feiltrinn. Det går en
galning rundt i gatene i natt. En
mann som er ute etter Miriam.

PRESTEN

En galning?

Sara biter seg i underleppa. Presten stiller seg tett inntil ansiktet hennes.

PRESTEN (cont'd)

Hvorfor vil denne galningen ha akkurat henne?

(Pause)

Ondskap er ikke alltid synlig.

Han holder blikket hennes ubehagelig lenge. Så snur han seg og går til alteret i enden av rommet.

SARA

Og dolken?

PRESTEN

(med ryggen til)

Den er ikke til henne.

På benken ved veggen ligger Miriam. Hun er helt hvit og dampende svett.

147 EXT. ELGESETER BRO - KVELD

Daniel løper mot sykehuset. Det blåser en STERK VIND.

Det lyner et sted langt ute i fjorden.

148 EXT. TRONDHEIMSGATER - FORTLØPENDE

Pasienten løper.

149 INT. SKJULT KAPELL - KVELD

Presten står ved alteret og vasker hendene i et fat.

PRESTEN

Sara, hold henne fast.

SARA

Hva skal du gjøre?

PRESTEN

Sakramentet begynner med en velsignelse.

Presten henger et gammelt kjede med et sølvkrusifiks rundt halsen. Han snur seg og går til Miriam. Sara setter seg bak Miriam, og holder tak i skuldrene hennes.

Presten gjør korsets tegn over Miriam, og begynner velsignelsen.

PRESTEN (cont'd)
In nomine Patris et fillii et
Spiritus Sancti...

Han nærmer seg forsiktig, og legger krusifikset på Miriams panne.

Hun rykker voldsomt til, og Sara strever for å holde henne fast. De levende lysene blafrer. Presten blir skjøvet bakover av en usynlig kraft, og snubler i en stol. Han faller sammen på steingulvet.

150 EXT. UTENFOR NIDAROSDOMEN - FORTLØPENDE

Vi hører Miriams rasende HYL innenfra. Et klebersteinsmonster begynner å riste. Den løsner fra festet sitt, og faller fra taket. Statuen KNUSES på bakken nedenfor.

151 INT. ST OLAVS HOSPITAL - KVELD

En mørk korridor på sykehuset. Daniel kommer løpende.

I enden av gangen stanser han ved en dør. Han finner fram et nøkkelknippe fra ei lomme, og låser opp.

Han forsvinner inn i obduksjonssalen.

Lysene slås på i obduksjonsrommet, og gir gjenskinn ute i korridoren.

Vi beveger oss nærmere. Hører Daniel romstere der inne.

Vi har nådd fram til den åpne døren. Vi ser inn.

Daniel står ved utstyrsskapet. Han finner fram dolken.

Daniel stanser opp. Lytter. En SUMMENDE lyd.

Lysrørene lyser sterkere. De begynner å blinke.

Daniel griper rundt skaftet på dolken og legger på sprang mot døren.

For sent.

Døren slamres igjen med et SMELL. Korridoren er mørk.

I dørsprekkene ser vi at lyset der inne fortsatt blinker av og på. Vi hører LYDER, som om noen kjemper for livet.

Så blir det stille. Lysene har sluttet å blinke. Det er mørkt.

Vi beveger oss bakover. Langs korridoren i den retningen vi kom fra. Det er mørkt og stille, bare lyset fra grønne Exit-skilt skinner svakt.

Så, fra et sted langt borte, hører vi GLASS som knuses. Brannalarmen utløses. En SKINGRENDE RINGELYD.

152 INT. SKJULT KAPELL - KVELD

Presten sitter på en stol og tørker blod fra et kutt i pannen.

Sara sitter ved siden av Miriam som fremdeles ligger på benken. Jenta skjelver og har rykninger i hele kroppen.

SIRENER høres i det fjerne. De kommer nærmere.

Presten går til vinduet. Gjenskinn av blålys.

Presten snur seg mot Sara. De ser på hverandre en lang stund.

SARA

De kjører mot sykehuset? Gjør de ikke?

Presten nikker til svar. Sara reiser seg.

SARA (cont'd)

Pass på henne.

Hun går mot døren.

PRESTEN

Sara, bli her.

SARA

Jeg må vite hva som skjer der ute.

Sara forsvinner ut.

Presten setter seg på en stol foran Miriam. Sitter stille og ser på henne. Øynene hennes er lukket, hun puster tungt og ujevnt.

153 EXT. ELGESETER BRO - KVELD

Sara løper over broen i retning sykehuset. Blålyset gir gjenskinn i bygningene der borte.

154 INT. ST OLAVS HOSPITAL - KVELD

Sara stormer nedover en korridor, i retning av POLITIFOLKENE som er samlet ved inngangen til obduksjonssalen. En POLITIMANN forsøker å stoppe henne, men hun dytter ham unna. Betjent Eriksen får øye på henne.

ERIKSEN

Hei! Ingen har adgang hit!

SARA

Hva har skjedd?

ERIKSEN

Du kan ikke komme inn her.

Eriksen stiller seg i veien for Sara, men hun brøyter seg vei forbi ham og slår opp døren som leder til

155 INT. OBDUKSJONSSALEN - FORTLØPENDE

Synet som møter henne er ufattelig.

Obduksjonssalen ligger fremdeles i halvmørke. Bare et par skrivebordslamper lyser opp, plassert på benker langs den ene vegg. Ingen av lysstoffrørene i taket virker lenger.

På det ene obduksjonsbordet ligger Daniel. Han stirrer tomt i taket. Kroppen hans er snittet åpen, fra skrittet til brystkassen, som en groteskt mislykket obduksjon. Ribbeina hans er brutalt brettet til side.

Hjertet hans ligger avrevet ved siden av ham på bordet.

Sara blir stående som frosset fast til gulvet.

TORGENSEN (O.S.)

Sara!

Inspektør Torgersen kommer inn døren bak henne. Sara skvetter da han legger en hånd på skulderen hennes.

TORGENSEN

Kom med meg.

Han trekker Sara mot døren, men hun stritter imot. Øynene hennes er låst på den maltrakterte kroppen.

TORGENSEN (cont'd)

Du kan ikke være her.

SARA

Herregud.

Torgersen klarer å dra henne med seg ut av rommet.

156 INT. KORRIDOR PÅ SYKEHUSET - FORTLØPENDE

Sara ledes vekk fra obduksjonssalen av Torgersen, som får hjelp av betjent Eriksen. Sara stirrer stivt foran seg, ute av stand til å forme noen meningsfull setning.

TORGERSEN

Det er best at du går hjem, og lar oss ta oss av dette.

SARA

Hvem...

TORGERSEN

Vi skal finne ut av dette. Gå hjem. Hold deg i ro.

SARA

Han...

Sara ser på Torgersen med tårer i øynene. Inspektøren er helt resolutt.

TORGERSEN

Kom igjen. Gå nå.

Sara snur seg vekk fra politifolkene og går sin vei. Torgersen ser etter henne til hun forsvinner ut døren.

ERIKSEN

En nattevakt fant ham. Brannalarmen gikk, og vakten gikk hit for å undersøke.

TORGERSEN

Tilkall alle som kan krype og gå. Hele området skal sperres av. Vi må jobbe raskt.

De to går tilbake gjennom korridoren. Torgersen trekker på seg hansker og skyver opp døren til obduksjonssalen. Han snur seg mot Eriksen.

TORGERSEN

Ingen går inn her før åstedsgranskerne kommer.

Eriksen nikker. Torgersen går inn i

157 INT. OBDUKSJONSSALEN - FORTLØPENDE

Døren lukkes bak inspektøren. Torgersen slipper ut et skarpt pust, og lar blikket gli over rommet. Han ser ikke

158 ET SPOR AV BLODDRÅPER PÅ GULVET

som leder til et hjørne av rommet. Der ligger DOLKEN FRA MUNKHOLMEN, tilsmurt av Daniels blod.

159 INT. SKJULT KAPELL - KVELD

Presten tenner flere stearinlys. Ut gjennom vinduet ser han Sara komme hastende tilbake. Alene.

160 INT. KORRIDOR PÅ ST OLAVS HOSPITAL - KVELD

Politimenn overalt. Eriksen går mot obduksjonssalen i følge med en ÅSTEDSEKSPERT, som trekker på seg hvit beskyttelsesdrakt og gummihansker.

De går forbi en lukket dør. Gjennom vinduet på døren ser vi at det er mørkt innenfor.

Noen der inne setter ansiktet mot vinduet og kikker ut mot oss. Pasienten.

161 INT. SKJULT KAPELL - KVELD

Sara SLAMRER igjen tredøren bak seg.

SARA

Hva slags galskap er dette?
Daniel er død!

PRESTEN

Ondskap, Sara. Galskap kunne vi beskyttet oss mot.

Sara river tak i Presten med begge hender.

SARA

Du sa det ikke var han!
Pasienten!

PRESTEN

Sara...

SARA

Daniel er død!

PRESTEN

Du vet ikke hva som skjedde.

Saras øyne fylles med tårer. Hun slipper Presten og går til Miriam. Pusten hennes er meget ujevn og grunn. Sara sjekker pulsen hennes.

SARA
Vi må få henne til...

PRESTEN
Sykehuset?

De ser på hverandre.

SARA
Så gjør det. Gjør det du hadde tenkt til.

PRESTEN
Dolken. Så du dolken?

SARA
Nei.

Presten setter seg tungt på en stol, med ansiktet i hendene.

SARA (cont'd)
Vi må gjøre noe.

PRESTEN
Det er ingenting vi kan gjøre.

SARA
Faen heller. Du sier hun er besatt av onde krefter. Er ikke du en Guds mann?

Sara har reist seg i sinne.

SARA (cont'd)
Daniel er død. Roy er død. Miriam er døende. Alt går til helvete, og vi skal bare sitte her og gi opp?

I raseri plukker hun opp den gamle Munkholmen-boka og kaster den i veggen. Den blir liggende ved føttene til Presten.

PRESTEN
Hun er ikke døende. Hun er i ferd med å tape.

Sara bøyer seg ned ved Miriam. Hun løfter på øyelokkene. De er røde og svarte, som slangeøyne.

PRESTEN (cont'd)
Nidarholm.

SARA
Hva?

PRESTEN

Alt dette begynte med Nidarholm.
Kanskje vi kan avslutte det der
også. Der ondskaperen ble fanget,
den natten i 1531.

SARA

Det er ikke mye til håp.

PRESTEN

Det er alt vi har.

Sara nikker. Hun reiser seg, og tar tak i Miriams arm, for å løfte henne. Presten kommer til for å hjelpe. De støtter henne mellom seg ut av rommet.

162 INT. ST OLAVS HOSPITAL - KVELD

Igjen kimer det i en brannalarm. Politimenn haster avgårde gjennom korridoren utenfor obduksjonssalen.

ERIKSEN

Alarmen ble utløst i andre etasje.

TORGERSEN

Han er her fremdeles. Vi må stenge alle utgangene.

(til en annen BETJENT)

Du blir igjen her og holder et øye med åstedet.

Torgersen og Eriksen forsvinner i enden av korridoren. Betjenten står igjen ved døren til åstedet.

163 INT. OBDUKSJONSSALEN - FORTLØPENDE

Obduksjonssalen er tom nå.

164 DEN BLODIGE DOLKEN

ligger fremdeles på gulvet.

Noen plukker den opp.

165 EXT. NIDAROSDOMEN - FORTLØPENDE

Presten og Sara lempet Miriam inn i Daniels bil. Sara kjører og Presten sitter med Miriam i baksetet.

166 EXT. TRONDHEIMSGATER - NATT

Sara kjører gjennom gatene. Vi skimter Munkholmen ute i fjorden.

167 EXT. FLYTEBRYGGENE VED NEDRE ELVEHAVN - NATT

Noen få båter ligger ute.

Sara pakker et pledd om kroppen på Miriam, mens hun og Presten bærer jenta mellom seg.

De finner en robåt. De legger Miriam i dørken, og Presten løsner fortøyningen. Sara legger årene i tollegangene og begynner å ro.

Robåten dupper mellom bølgene nedover mot Verftsbrua.

168 EXT. TRONDHEIM - NATT

Robåten har kommet seg ut på fjorden. Det blåser friskt.

169 EXT. FJÆRESTEINENE I ILSVIKA - NATT

Bølgene SLÅR RYTMISK mot land. Ikke langt fra strandkanten ligger en samling gjenglemte barneleker: en lekebil, plastikkspader, ei blomstermønstrret bøtte fylt med vann.

En dråpe bryter vannflaten i lekebøtta. En til.

Så åpner himmelen seg. De mørke skyene slipper løs regnet over byen.

Plutselig står en mann i fjæresteinene. Det er Pasienten. Han ser mot Munkholmen. I hånden holder han vokternes dolk. Han tørker blodet av på skjorta, før han tar dolkeskaftet mellom tennene.

Så vasser han ut i de kalde bølgene, og legger på svøm.

170 EXT. ROBÅTEN, ET STED PÅ TRONDEHIMSFJORDEN - NATT

Sara ror med seige åretak. Regnet fosser ned, og de tre i båten er gjennomvåte. De store bølgene krenger båten, og Presten holder seg fast i ripa.

Miriam ligger i dørken med lukkede øyne. Hun skjelver.

171 EXT. MUNKHOLMEN - NATT

Det regner på svabergene, og bølgene smuldrer opp i vinden.

Et stykke ute på den mørke fjorden ser vi en robåt nærme seg land.

172 EXT. ST OLAVS HOSPITAL - NATT

Blålys kaster gjenskinn på vegger av glass og betong. Det regner tett.

173 DANIELS ANSIKT

Døde øyne stirrer i taket. Størknede bloddråper på kinnet.

Et laken legges over ansiktet hans.

174 EXT. MUNKHOLMEN - NATT

Robåten når land i fjæresteinene. Bunnen på båten SKRAPER mot underlaget.

Presten hopper i land med tauet i hånden. Sara legger inn årene og kommer etter. Sammen trekker de båten opp på berget. Bølgene SKVULPER rundt bena på dem.

Så lemper de Miriam ut av båten og i land. Hun er fremdeles svøpt i teppet, som nå er gjennomvått.

Sara holder godt tak i Miriam, og ser opp mot DEN MØRKE SILHUETTEN AV TÅRNET.

Presten og Sara støtter Miriam opp mot porten i muren som omkranser festningen på Munkholmen.

175 EXT. INNENFOR MURENE PÅ MUNKHOLMEN - NATT

Sara og Presten bærer Miriam mellom seg på stien opp til tårnet.

Plutselig reagerer Miriam voldsomt. Hun sperrer opp blodrøde øyne, kaster seg i bakken og SKRIKER av all kraft.

Sara og Presten prøver å få kontroll over henne.

PRESTEN

Det var her det gamle klosteret lå. Vi er på vigslet grunn.

SARA
Miriam? Hører du meg?

Hun får bare SMERTESKRIK til svar.

PRESTEN
Vi må komme i gang. Fangehullet.

De får dratt Miriam videre mellom seg. Den spinkle jentekroppen er spent som en buestreng, alle muskler og sener helt på bristepunktet.

176 EXT. UTENFOR TÅRNET PÅ MUNKHOLMEN - NATT

Presten holder Miriam fast med alle krefter han kan mønstre. Sara har funnet en skarp stein. Med den slår hun løs på den gamle låsen på porten inn til tårnet.

Etter noen desperate slag SPJÆRER TREET rundt låsen. Sara trekker i døren med all kraft, og klarer til slutt å åpne den.

Presten og Sara kjemper Miriam med seg inn i det mørke tårnet.

177 INT. TÅRNET - FORTLØPENDE

En lommelykt tennes. I glimt ser vi de regnvåte og forskremte ansiktene dere. Miriams øyne skinner rødt. Pæren i lommelykten lyser sterkere med en SUMMENDE LYD. Så eksploderer den, og det blir svart.

LYDER I MØRKET. TUNG PUST. STEG. REGNET UTENFOR. VINDEN.

En fyrstikk tennes.

Presten har funnet en bølge med fakler like ved døren. Han tenner en.

Rommet lyser opp i det flakkende oransje lyset fra fakkelen. Han tenner en fakkel til, og gir den til Sara.

De sleper Miriam med seg til døren som leder til trappene.

178 INT. TRAPPEN TIL FANGEHULLET - FORTLØPENDE

Fakkellyset jager skyggene bort i mørket. Sara og Presten låser Miriam mellom seg med hver sin arm. I den ledige hånden holder de fakler som lyser vei.

De går ned de fuktige steintrinnene, i retning fangehullet.

179 INT. FANGEHULLET - FORTLØPENDE

De kommer inn i fangehullet og setter Miriam ned på gulvet. Presten setter fakkelen sin i et feste på veggen. Så finner han frem et tau fra veska han har med seg. Han kaster det til Sara.

Miriam ser på dem, og begynner å le. En dyp, spottende LATTER, som gir en METALLISK GJENKLANG i veggene.

Sara drar Miriam med seg til stolpen midt i rommet, og denne gangen møter hun ingen motstand. Så surrer hun jenta hun har behandlet i to år fast med tauet. Rommet er iskaldt, og de puster frostrøyk. Miriam ler fremdeles.

Presten finner frem vievann, bibel og en purpurrød stola fra vesken sin.

Han snur seg mot Miriam og gjør korsets tegn over henne. Hun ser på med undring. Så NYSER hun. Og ler.

PRESTEN

Crux sancta sit mihi lux. Non
draco sit mihi dux. Vade retro
satana. Numquam suade mihi vana.
Sunt mala quae libas. Ipse venena
bibas.

Miriam ser på ham. Lar ansiktet få en maske av naiv underdanighet.

MIRIAM

Quid nobis et tibi, Jesu
Nazarene? Venisti perdere nos?

Presten tar korken av den lille flasken med vievann, og skvetter på henne.

PRESTEN

Vade retro satana!

Miriam HYLER ut i smerte. Hun FRESER mot Presten.

PRESTEN (cont'd)

Jeg kommanderer deg, urene ånd,
sammen med dine sammensvorne
demoner som angriper denne
Herrens tjener, ved Herren Jesu
fødsel, lidelse, død og
oppstandelse, ved Den Hellige
Ånds kraft, ved Herren Guds
gjenkomst på den ytterste dag, at
du gir meg ditt navn, og den dag
og time du utgikk fra Helvete og
inn i denne verden. Hva er ditt
navn?

Miriam's ansikt forvrenges i smerte. Ånden i henne forsøker å holde tilbake, men kaster opp et helt KOR AV ULIKE STEMMER PÅ ULIKE SPRÅK. Et ord går igjen: *Serpens*.

Slangen.

Presten kneler foran Miriam, med krusifikset foran seg.

PRESTEN (cont'd)
Herre, hør min bønn.

Han vinker Sara til seg. Litt nølende setter hun seg på kne ved siden av ham.

PRESTEN (cont'd)
Herre Gud, du som er i himmelen.
La navnet ditt holdes hellig. La
riket ditt komme på jorden...

SARA/PRESTEN
...så som i himmelen. Gi oss i
dag vårt daglige brød, og tilgi
oss våre synder, slik vi tilgir
våre syndere. Led oss ikke ut i
fristelse, men frels oss fra det
onde. For riket er ditt, og
makten og æren i all evighet.
Amen.

Demonen i Miriam forsøker å drukne bønner i EN STRØM AV FORBANNELSER OG SKRIK. Men når bønner er over virker hun utslitt, maktesløs og stille.

Presten reiser seg igjen og begynner å gå frem og tilbake foran Miriam, mens han fortsetter ritualet.

PRESTEN
Jeg befaler deg, forlat denne
Herrens tjener og forsvinn
herfra! I Herren Jesu Kristi navn
kaster jeg deg ut herfra. Det er
Herren selv som befaler deg. Han
som kastet deg ut av himmelen og
ned i Helvetes avgrunn. Det er
Herren selv som befaler deg, han
som stilner havet og vindene og
stormen. Adlyd derfor, og skjelv
i frykt, Satan, du fiende av
troen, du fiende av menneskene,
du dødens apostel, du flammen bak
all ondskap og synd. Hvorfor
våger du å kjempe mot, når du vet
at Herren Jesus vil beseire deg
og alle dine gjerninger? Frykt
Ham, den korsfestede som
gjenoppsto, og triumferer over
Helvetes makter. Det er Herren
selv som befaler deg.

Han lener seg nærmere Miriam, som er helt rolig nå. Han legger stolaen om halsen hennes. Så fortsetter han mens han tre ganger gjør korsets tegn på pannen hennes.

PRESTEN (cont'd)
Jeg befaler deg å forsvinne
herfra, i navnet til Faderen, og
Sønnen og den Hellige Ånd.

SARA
(hvvisker)
Amen.

Miriam har sunket sammen, ganske stille. Hun puster svært tungt. Presten fortsetter med en stille bønn.

Så løfter Miriam sakte hodet. Hun vender ansiktet mot taket. Hun åpner øynene. Hun åpner munnen. TUSEN STEMME ROPER i tross og raseri mot himmelen.

180 EXT. MUNKHOLMEN - NATT

Det er som selve dypet og undergrunnen ROPER UT. Stemmene blander seg med stormen, regnet og uværet som herjer over Trondheimsfjorden.

Skyene ruller over byen i et voldsomt tempo. Lynet flerrer over himmelen, fra sky til sky, uten å gå mot jorden.

I det flakkende lyset ser vi noen stige opp av havet. Det er Pasienten som går i land på Munkholmen. Han er gjennomvåt, øynene gnistrer i mørket, og i hånden holder han dolken. Han ser seg tilbake mot byen.

I det samme slår et KRAFTIG LYNNEDSLAG ned over byen. Ilden treffer tårnet på Nidarosdomen i en sky av gnister. Lynet lager en blå flenge over hele byen, over hodet på Pasienten, før det slår ned i toppen av tårnet på Munkholmen. Det TORDNER så det rister i bakken.

181 INT. FANGEHULLET - FORTLØPENDE

Miriam's demoner BRØLER mot himmelen. Hele rommet, bakken under dem, begynner å riste. Presten reagerer instinktivt. Han løper til Miriam og legger hånden på pannen hennes.

I det han berører henne slås det blå gnister mellom dem. Så slår flammer opp av Prestens hånd.

MIRIAM
Ecce draco magnus rufus habens
capita septem et cornua decem et
in capitibus suis septem
diademata.

Presten forsøker å kjempe imot. Men demonens kraft strømmer gjennom ham.

Det renner tårer av blod fra øynene hans.

PRESTEN

Michael et angeli eius
proeliabantur cum dracone...

Sara kommer til for å forsøke å skille de to, men i det hun berører dem, slår det gnister av hendene hennes, og hun kastes tilbake med voldsom kraft.

Tauet som holder Miriam fast til stolpen ryker med et SMELL. Jenta griper om Prestens hals med begge hender og løfter han fra gulvet.

Hun slår hodet hans mot stolpen med stor kraft.

MIRIAM

Ave Satani!

Hun KNUSER PRESTENS HODE mot steinen med gjentatte slag. Han blir livløs i hendene hennes. Så slipper hun ham fra seg på gulvet.

Sara kryper til Prestens livløse kropp. Men det er ingen tegn til liv. Miriam tårner over henne.

Brått står hun stille. Hun stirrer mot noe bak Sara, i trappen opp mot tårnet.

Sara snur seg.

En skikkelse kommer ut av skyggene. Pasienten. Han stanser opp og ser på Miriam. Hun stirrer tilbake.

Det er helt stille i noen sekunder.

SÅ GYVER DE LØS PÅ HVERANDRE. Den demonbesatte jenta har krefter Pasienten ikke kan stille opp mot. Men han er smidig og rask. Og han har dolken.

Miriam får tak i ham, og slenger ham i fjellveggen med voldsom kraft. Han kommer seg på beina igjen. Skjorta hans har blitt flerret opp. Sara får øye på en tatovering på skulderen hans. TO DOLKER I KORS. Vokternes tegn.

Nok en gang får Miriam tak i ham, og denne gangen får hun lagt ham i bakken. Hun legger hendene om halsen hans.

Sara har fått øye på flasken med vievann på gulvet ved siden av Prestens livløse kropp. Hun plukker den opp, og kaster vievann over Miriam.

Den besatte jenta HYLER i smerte, og beskytter øynene med hendene. Pasienten får den åpningen han trenger. Han kaster seg rundt, og havner oppå Miriam med en hånd om halsen hennes. Med den andre finner han frem dolken.

Men Pasienten tar dolken mellom tennene, før han tar Miriams hode i hendene. Miriam SKRIKER i kor med demonene inne i henne.

Det stiger røyk fra hendene til Pasienten. Så begynner han å SNERRE mellom sammenbitte tenner. Hendene hans brenner!

Han slipper Miriam og reiser seg. Jenta ligger helt stille nå. Pasienten rygger bort fra henne, mens røyken stiger fra de svidde hendene hans.

Noe har passert fra henne til ham.

Sara kryper til Miriam for å lete etter livstegn. Hun ser opp på Pasienten som står over henne. Det renner blod fra øynene hans.

Han tar dolken i hendene og fører den mot sitt eget blottede bryst. Et DYRISK HYL stiger fra dypt i brystet hans. Spissen av dolken står mot huden hans, og musklene dirrer av anstrengelse.

PASIENTEN

Vade retro satana!

Så trykker han dolken sakte, millimeter for millimeter, INN I SITT EGET BRYST. Gjennom hud, gjennom ben. Ropene hans stilner brått, og han sperrer opp øynene, nesten overrasket. Så trenger dolken gjennom hjertet hans.

Han faller i kne. Så synker han sammen på gulvet ved siden av Presten.

Sara holder om Miriam. Finner en svak puls på halsen hennes. Hun puster.

Så kryper Sara til Pasienten. Han er død. Hun tørker bort litt blod fra skulderen hans med hånden, og ser på voktertatoeringen hans.

182 EXT. UTENFOR TÅRNET PÅ MUNKHOLMEN - MORGENGRY

Sara bærer Miriam ut av tårnet. Hun er våken nå, men fullstendig kraftløs og utslitt.

Sara ser opp mot himmelen. Uværet har passert. Skyene letter opp. Det har begynt å lysne av dag i øst.

183 EXT. TRONDHEIMSFJORDEN - MORGEN

Sara og Miriam i robåten.

Sara ror mot byen. Miriam ligger utslitt i dørken. Fjorden er stille, og speiler byen foran dem.

184 DOLKEN

ligger ved siden av Miriam i båten. Det er fremdeles blod på det blanke stålet.

OVERTONING TIL:

185 DOLKEN

ligger i hendene på en UNG MANN i geistlige klær.

186 INT. KRYPTEN I NIDAROSDOMEN - DAG

Den unge mannen bærer dolken med andektighet.

Monteren står åpen og tom. Mannen legger dolken tilbake på plassen sin. Så låser han monteringen og går.

Lysene slukkes.

Krypten er mørklagt.

187 EXT. MUNKHOLMEN - DAG

Inspektør Torgersen kommer gående ned bakken fra tårnet. Munkholmen er badet i blekt sollys. Torgersen er fortapt i sine egne tanker mens han rusler sakte i retning porten.

Vaktmesteren står ved porten og venter på ham med hendene begravet dypt i lommene.

VAKTMESTEREN

Er du ferdig?

TORGersen

Ja.

(Pause)

Er du?

Vaktmesteren SNØFTER hånlig til svar.

VAKTMESTEREN

Ferdig? Rustne takrenner, tette dassetter, ugress du aldri blir kvitt. Hele skiten skulle vært jevnet med jorda.

De går sammen gjennom porten i muren. Inspektør Torgersen
snur seg og ser tilbake mot tårnet en siste gang.

TORGERSEN
Kanskje det.

De går ut, og porten SMELLES igjen bak dem.

Dagslyset stenges ute. Innenfor murene samles skyggene.

S L U T T

TON UT TIL SVART